

Suvestinė redakcija nuo 2006-02-22 iki 2011-02-28

Įsakymas paskelbtas: Žin. 2004, Nr. [54-1851](#), i. k. 104301MISAK000D1-91

LIETUVOS RESPUBLIKOS APLINKOS MINISTRAS

Į S A K Y M A S DĖL STATYBOS TECHNINIO REGLAMENTO STR 2.02.02:2004 „VISUOMENINĖS PASKIRTIES STATINIAI“ PATVIRTINIMO

2004 m. vasario 27 d. Nr. D1-91
Vilnius

Vadovaudamasis Lietuvos Respublikos aplinkos ministerijos nuostatų (Žin., 1998, Nr. [84-2353](#); 2002, Nr. [20-766](#)) 11.5 punktu,

1. T v i r t i n u statybos techninį reglamentą STR 2.02.02:2004 „Visuomeninės paskirties statiniai“ (pridedama).

2. P r i p a ž i s t u netekusiais galios:

2.1. Lietuvos Respublikos statybos ir urbanistikos ministerijos 1992 m. birželio 18 d. įsakymą Nr. 118 „Dėl Respublikos statybos normų „Visuomeniniai pastatai ir statiniai. Priešgaisriniai reikalavimai“ RSN 134-92 patvirtinimo“ bei juo patvirtintas Respublikines statybos normas RSN 134-92 „Visuomeniniai pastatai ir statiniai. Priešgaisriniai reikalavimai“;

2.2. Lietuvos Respublikos aplinkos ministro 2000 m. lapkričio 27 d. įsakymo Nr. 505 „Dėl RSN 134-2 „Visuomeniniai pastatai ir statiniai. Priešgaisriniai reikalavimai“ ir RSN 138-92* „Pastatų ir statinių priešgaisrinė automatika“ dalinio pakeitimo“ (Žin., 2000, Nr. [104-3298](#)) 1 punktą.

APLINKOS MINISTRAS

ARŪNAS KUNDROTAS

PATVIRTINTA
Lietuvos Respublikos aplinkos
ministro 2004 m. vasario 27 d.
įsakymu Nr. D1-91

STATYBOS TECHNINIS REGLAMENTAS

STR 2.02.02:2004

VISUOMENINĖS PASKIRTIES STATINIAI

I SKYRIUS. BENDROSIOS NUOSTATOS

1. Šis statybos techninis reglamentas (toliau – Reglamentas) taikomas rengiant detaliuosius planus, visuomeninės paskirties pastatų ir inžinerinių statinių, kitos paskirties pastatuose įrengiamų visuomeninės paskirties patalpų projektus, taip pat rekonstruojant ir remontuojant šiuos ar kitokius pastatus, įrengiant juose visuomeninės paskirties patalpas.

Punkto pakeitimai:

Nr. [D1-390](#), 2005-08-05, Žin., 2005, Nr. 96-3612 (2005-08-09), i. k. 105301MISAK00D1-390

2. Rengiant specialiosios paskirties statinių (karinių dalinių, pasienio kontrolės, policijos pastatų, įkalinimo įstaigų, gaisrinių ir kitų) projektus, taikomi kiti atitinkamų institucijų parengti normatyviniai dokumentai.

3. Reglamento reikalavimai yra privalomi visiems statybos proceso dalyviams, viešojo administravimo subjektams, inžinerinių tinklų bei susisiekimo komunikacijų savininkams (valdytojams ar naudotojams), taip pat kitiems juridiniams ir fiziniams asmenims, kurių veiklos principus statybos srityje nustato Statybos įstatymas [4.1].

II SKYRIUS. NUORODOS

4. Reglamente pateikiamos nuorodos į šiuos dokumentus:

4.1. Lietuvos Respublikos statybos įstatymą (Žin., 1996, Nr. [32-788](#); 2001, Nr. 101-2397);

4.2. Lietuvos Respublikos turizmo įstatymą (Žin., 1998, Nr. [32-852](#); 2002, Nr. [123-5507](#));

4.3. Lietuvos Respublikos Vyriausybės 1992 m. lapkričio 18 d. potvarkį Nr. 1112p;

4.4. statybos techninį reglamentą STR 1.01.05:2002 „Normatyviniai statybos techniniai dokumentai“ (Žin., 2002, Nr. [42-1586](#));

4.5. statybos techninį reglamentą STR 1.05.06:2002 „Statinio projektavimas“ (Žin., 2002, Nr. [54-2144](#));

4.6. statybos techninį reglamentą STR 2.01.01(1):1999 „Esminiai statinio reikalavimai. Mechaninis patvarumas ir pastovumas“ (Žin., 1999, Nr. [112-3260](#));

4.7. statybos techninį reglamentą STR 2.01.01(2):1999 „Esminiai statinio reikalavimai. Gaisrinė sauga“ (Žin., 2000, Nr. [17-424](#));

4.8. statybos techninį reglamentą STR 2.01.01(3):1999 „Esminiai statinio reikalavimai. Higiena, sveikata, aplinkos apsauga“ (Žin., 2000, Nr. [8-215](#));

4.9. statybos techninį reglamentą STR 2.01.01(4):1999 „Esminiai statinio reikalavimai. Naudojimo sauga“ (Žin., 2000, Nr. [8-216](#));

4.10. statybos techninį reglamentą STR 2.01.01(5):1999 „Esminiai statinio reikalavimai. Apsauga nuo triukšmo“ (Žin., 2000, Nr. [8-216](#));

4.11. statybos techninį reglamentą STR 2.01.01(6):1999 „Esminiai statinio reikalavimai. Energijos taupymas ir šilumos išsaugojimas“ (Žin., 1999, Nr. [107-3120](#));

4.12. statybos techninį reglamentą STR 2.01.03:2003 „Statybinių medžiagų ir gaminių šiluminių techninių dydžių deklaruojamosios ir projektinės vertės“ (Žin., 2003, Nr. [80-3670](#));

- 4.13. statybos techninį reglamentą STR 2.01.04:2004 „Gaisrinė sauga. Pagrindiniai reikalavimai“ (Žin., 2004, Nr. [23-720](#));
- 4.14. statybos techninį reglamentą STR 2.03.01:2001 „Statiniai ir teritorijos. Reikalavimai žmonių su negalia reikmėms“ (Žin., 2001, Nr. [53-1898](#));
- 4.15. statybos techninį reglamentą STR 2.05.01:1999 „Pastatų atitvarų šiluminė technika“ (Žin., 1999, Nr. [41-1297](#));
- 4.16. statybos techninį reglamentą STR 2.06.01:1999 „Miestų, miestelių ir kaimų susisiekimo sistemos“ (Žin., 1999, Nr. [27-773](#));
- 4.17. statybos techninį reglamentą STR 2.08.01:2004 „Dujų sistemos pastatuose“ (Žin., 2004, Nr. [21-653](#));
- 4.18. statybos techninį reglamentą STR 2.09.02:1998 „Šildymas, vėdinimas ir oro kondicionavimas“ (Žin., 1999, Nr. [13-333](#));
- 4.19. statybos techninį reglamentą STR 1.01.04:2002 „Statybos produktai. Atitikties įvertinimas ir „CE“ ženklavimas“ (Žin., 2002, Nr. [54-2140](#));
- 4.20. statybos techninį reglamentą STR 1.03.01:2000 „Statybos produktų sertifikavimas“ (Žin., 2000, Nr. [108-3471](#));
- 4.21. statybos techninį reglamentą STR 1.03.02:2002 „Statybos produktų atitikties deklaravimas“ (Žin., 2002, Nr. [54-2142](#));
- 4.22. statybos techninį reglamentą STR 2.01.07:2003 „Pastatų vidaus ir išorės aplinkos apsauga nuo triukšmo“ (Žin., 2003, Nr. [79-3614](#));
- 4.23. statybos techninį reglamentą STR 1.01.09:2003 „Statinių klasifikavimas pagal jų naudojimo paskirtį“ (Žin., 2003, Nr. [58-2611](#));
- 4.24. statybos techninį reglamentą STR 1.14.01:1999 „Pastatų plotų ir tūrių skaičiavimo tvarka“ (Žin., 1999, Nr. [84-2507](#));
- 4.25. statybos techninį reglamentą STR 2.07.01:2003 „Vandentiekis ir nuotekų šalintuvas. Pastato inžinerinės sistemos. Lauko inžineriniai tinklai“ (Žin., 2003, Nr. [83-3804](#));
- 4.26. respublikines statybos normas RSN 138-92* „Pastatų ir statinių priešgaisrinė automatika“ (Žin., 1995, Nr. [20-488](#));
- 4.27. higienos normą HN 47-1995 „Medicinos įstaigos. Higienos normos ir taisyklės“;
- 4.28. higienos normą HN 15:2003 „Maisto higiena“ (Žin., 2003, Nr. [70-3205](#));
- 4.29. higienos normą HN 69-1997 „Šiluminis komfortas ir pakankama šiluminė aplinka darbo patalpose“;
- 4.30. higienos normą HN 70-1997 „Gamybinės buities patalpos“ (Žin., 1998, Nr. [3-71](#));
- 4.31. higienos normą HN 21:1998 „Bendrojo lavinimo mokyklos. Higienos normos ir taisyklės“ (Žin., 1999, Nr. [37-1143](#));
- 4.32. higienos normą HN 32:1998 „Darbas su videoterminalais. Saugos ir sveikatos reikalavimai“ (Žin., 1999, Nr. [5-122](#));
- 4.33. higienos normą HN 74-1998 „Stomatologijos kabinetai, klinikos. Higienos normos ir taisyklės“ (Žin., 1998, Nr. [20-529](#));
- 4.34. higienos normą HN 42:1999 „Gyvenamųjų ir viešosios paskirties pastatų mikroklimatas“ (Žin., 1999, Nr. [5-121](#));
- 4.35. higienos normą HN 98:2000 „Natūralus ir dirbtinis darbo vietų apšvietimas. Apšvietos ribinės vertės ir bendrieji matavimo reikalavimai“ (Žin., 2000, Nr. [44-1278](#));
- 4.36. higienos normą HN 33-1:2003 „Akustinis triukšmas. Leidžiami lygiai gyvenamojoje ir darbo aplinkoje. Matavimo metodikos bendrieji reikalavimai“ (Žin., 2003, Nr. [87-3957](#));
- 4.37. higienos normą HN 55-2001 „Viešieji tualetai“ (Žin., 2001, Nr. [103-3688](#));
- 4.38. higienos normą HN 102:2001 „Profesinio mokymo įstaigos. Higienos normos ir taisyklės“ (Žin., 2001, Nr. [78-2734](#));
- 4.39. higienos normą HN 109:2001 „Baseinai. Įrengimas, priežiūra ir kontrolė“ (Žin., 2001, Nr. [64-2376](#));
- 4.40. higienos normą HN 111:2001 „Internatinė mokykla specialiųjų poreikių vaikams. Higienos normos ir taisyklės“ (Žin., 2002, Nr. [21-812](#));

- 4.41. higienos normą HN 75:2002 „Ikimokyklinio ugdymo įstaigos. Higienos normos ir taisyklės“ (Žin., 2002, Nr. [27-968](#));
- 4.42. Higieninės (visuomenės sveikatos saugos) ekspertizės atlikimo ir įteisinimo tvarką (Žin., 1999, Nr. [25-721](#));
- 4.43. higienos normą HN 24:2003 „Geriamojo vandens saugos ir kokybės reikalavimai“ (Žin., 2003, Nr. [79-3606](#));
- 4.44. higienos normą HN 25:1998 „Turgavietės. Higienos normos ir taisyklės“ (Žin., 1998, Nr. [64-1860](#));
- 4.45. higienos normą HN 35:2002 „Gyvenamosios aplinkos orą teršiančių medžiagų koncentracijų ribinės vertės“ (Žin., 2002, Nr. [105-4726](#));
- 4.46. higienos normą HN 36:2002 „Draudžiamos ir ribojamos medžiagos“ (Žin., 2002, Nr. [59-2404](#));
- 4.47. higienos normą HN 50:1994 „Visą žmogaus kūną veikianti vibracija. Didžiausi leistini dydžiai ir matavimo reikalavimai gyvenamuosiuose bei visuomeniniuose pastatuose“ (Žin., 1995, Nr. [104-2343](#));
- 4.48. higienos normą HN 65:2001 „Haloterapijos kameros. Įrengimas ir priežiūra“ (Žin., 2001, Nr. [104-3720](#));
- 4.49. higienos normą HN 66:2000 „Medicininį atliekų tvarkymas“ (Žin., 2000, Nr. [39-1106](#));
- 4.50. higienos normą HN 71:2003 „Soliariumai. Įrengimas ir eksploatavimas“ (Žin., 2003, Nr. [21-918](#));
- 4.51. higienos normą HN 73:2001 „Pagrindinės radiacinės saugos normos“ (Žin., 2002, Nr. [11-388](#));
- 4.52. higienos normą HN 77:2002 „Radiacinė sauga ir kokybės laidavimas branduolinėje medicinoje“ (Žin., 2003, Nr. [21-916](#));
- 4.53. higienos normą HN 79:1998 „Vaikų vasaros sveikatingumo stovyklos. Higienos normos ir taisyklės“ (Žin., 1998, Nr. [26-710](#));
- 4.54. higienos normą HN 80:2000 „Elektromagnetinis laukas darbo vietose ir gyvenamojoje aplinkoje. Parametrų normuojamos vertės ir matavimo reikalavimai 10 kHz-300 GHz dažnių juostose“ (Žin., 2000, Nr. [53-1548](#));
- 4.55. higienos normą HN 82:2000 „Dantų protezų gamybos laboratorijų įrengimas ir priežiūra“ (Žin., 2000, Nr. [58-1744](#));
- 4.56. higienos normą HN 100:2000 „Bendrosios praktikos gydytojo kabinetas. Higienos normos ir taisyklės“ (Žin., 2001, Nr. [4-111](#));
- 4.57. higienos normą HN 105:2001 „Polimeriniai statybos produktai ir baldinės medžiagos“ (Žin., 2001, Nr. [58-2095](#));
- 4.58. higienos normą HN 108:2001 „Sveikatos priežiūros įstaigų skalbinių skalbimo higienos reikalavimai“ (Žin., 2001, Nr. [67-2455](#));
- 4.59. higienos normą HN 117:2002 „Kirpyklos, kosmetikos ir tatuiruočių kabinetai, salonai. Įrengimo ir eksploatavimo taisyklės“ (Žin., 2002, Nr. [53-2099](#));
- 4.60. higienos normą HN 118:2002 „Apgyvendinimo paslaugų saugos sveikatai reikalavimai“ (Žin., 2003, Nr. [13-531](#));
- 4.61. Elektros įrenginių įrengimo taisyklės (Žin., 2001, Nr. [3-59](#)); 4.62. techninį reglamentą „Liftai“ (Žin., 2000, Nr. [28-785](#)).

III SKYRIUS. PAGRINDINĖS SĄVOKOS

5. Reglamente vartojamų sąvokų apibrėžimai yra pateikti Statybos įstatyme [4.1]. Reglamente pateikiami tik tų sąvokų apibrėžimai, kurių nėra Statybos įstatyme:

5.1. visuomeninės paskirties pastatas – pastatas, skirtas visuomenės poreikiams tenkinti ir atsižvelgiant į STR 1.01.09: 2003 [4.23] nuostatas priklausantis viešbučių, administracinės, prekybos, paslaugų, maitinimo, transporto, kultūros, mokslo, gydymo, poilsio, sporto ar religinės

paskirties pastatų pogrupiui. Visuomeninės paskirties pastatų sąrašas pateiktas šio Reglamento 1 priede;

5.2. visuomeninės paskirties inžinerinis statinys – tos pačios paskirties, kaip ir visuomeninės paskirties pastatas, inžinerinis statinys (išskyrus inžinerinius tinklus ir susisiekimą komunikacijas);

5.3. techninis aukštas – pastato aukštas, skirtas pastato inžinerinėms sistemoms bei įrangai talpinti. Techninis aukštas gali būti rūsyje (pusrūsyje), pastato vidurinėje dalyje arba pastato palėpėje;

5.4. lifto holas – patalpa, esanti prieš įėjimus į liftus; 5.5. insoliacija – teritorijų, pastatų ir patalpų apšvitinimas tiesioginiais saulės spinduliais.

IV SKYRIUS. BENDRIEJI REIKALAVIMAI

6. Visuomeninės paskirties pastatų, visuomeninės paskirties inžinerinių statinių (toliau – Statinių), visuomeninės paskirties patalpų, įrengiamų šios ar kitokios paskirties pastatuose, projektai turi atitikti Statybos įstatymo [4.1] reikalavimus, šio Reglamento ir kitų teisės aktų nustatytus reikalavimus, privalomųjų Statinio projekto rengimo dokumentų [4.5] reikalavimus.

7. Visuomeninės paskirties statiniai, patalpos turi būti pritaikyti žmonių su negalia reikmėms pagal STR 2.03.01:2001 [4.14] nustatytus reikalavimus.

8. Patalpų aukštis nuo grindų iki lubų turi būti ne mažesnis kaip 3 m, o pirtyse bei vandens ir kitokių procedūrų sveikatingumo kompleksuose – ne mažesnis kaip 3,3 m. Sveikatos priežiūros įstaigose patalpų aukštis priklauso nuo medicininiams įrenginiams sumontuoti reikalingo aukščio, bet ne mažesnis kaip 3 m. Patalpų aukštis gali būti mažesnis:

8.1. pagalbinėse patalpose, koridoriuose, bet ne mažesnis kaip 2,1 m;

8.2. rekonstruojamose ar remontuojamose patalpose, jeigu patalpų aukščio negalima padidinti, nekeičiant laikančiųjų konstrukcijų (tokiais atvejais turi būti atlikta specialioji higieninė ekspertizė [4.42]);

8.3. Statiniuose ir patalpose, kuriuose vienu metu gali būti ne daugiau kaip 50 žmonių, mažmeninės prekybos įmonėse, jeigu prekybos plotas ne didesnis kaip 125 m², bet ne mažesnis kaip 2,5 m;

8.4. viešbučių, paslaugų, poilsio, mokslo paskirties pastatų gyvenamosiose patalpose, bet ne mažesnis kaip 2,5 m [4.60]. Patalpose su pasvirusiomis lubomis arba skirtingą aukštį turinčiose patalpose jų vidutinis aukštis turi būti ne mažesnis už šiame punkte nurodytąjį norminį aukštį, bet žemiausioje vietoje patalpos aukštis turi būti ne mažesnis kaip 1,6 m [4.24].

9. Techninių aukštų aukštis nenormuojamas, jeigu ten numatoma įrengti tik šiam Statiniui skirtas inžinerines sistemas, tačiau bet kuriuo atveju jų aukštis turi būti ne mažesnis kaip 1,6 m, o aptarnaujančiam personalui skirtuose takuose – ne mažesnis kaip 1,9 m (iki išsikišusių konstrukcijų apačios), praėjimo plotis turi būti ne mažesnis kaip 1,2 m. Ne ilgesnėse kaip 2,0 m atkarpose leidžiama praėjimo aukštį sumažinti iki 1,2 m, o plotį – iki 0,9 m.

10. Patalpų, kurias leidžiama įrengti rūsiuose ir cokoliniuose aukštuose, sąrašas pateikiamas šio Reglamento 2 priede.

11. Visuomeninės paskirties statiniuose draudžiama įrengti patalpas, kuriose gali būti laikomos ar naudojamos sprogios, lengvai užsidegančios, nuodingos, radiaciją sklaidžiančios ir kitokios žmonių sveikatai ir gyvybei pavojingos bei Statinio patvarumui ir pastovumui grėsmę keliančios medžiagos ar įranga po žiūrovų salėmis, gyvenamaisiais kambariais viešbučiuose, moteliuose, nakvynės ar slaugos įstaigose, po palatomis ligoninėse, mokyklų, ikimokyklinio ugdymo įstaigų rūsiuose ir cokoliniuose aukštuose.

12. Visuomeninės paskirties patalpos gali būti įrengiamos daugiabučiuose gyvenamuosiuose namuose ar kitokios paskirties pastatuose pagal Vyriausybės ar jos įgaliotos institucijos nustatytą tvarką.

13. Vėdinimo įrangos patalpos ar kitos techninės patalpos, kuriose gali būti triukšmo ar vibracijos sklaidos šaltiniai, negali būti įrengiamos šalia, virš ar po žiūrovų bei repeticijų salėmis, gyvenamaisiais, poilsio kambariais, palatomis, operacinėmis, klasėmis, auditorijomis, skaityklomis

ir patalpomis, kuriose nuolat būna žmonių. Atskirais rekonstravimo ar patalpų remonto atvejais, gali būti netaikomas šio punkto reikalavimas, numatant triukšmo ar vibracijos izoliavimo sprendinius ir atlikus specialiąją higieninę ekspertizę [4.42].

14. Visuomeninės paskirties statinių sklypuose turi būti įrengtos automobilių stovėjimo aikštelės. Automobilių stovėjimo vietų skaičius ir išdėstymo tvarka nustatoma vadovaujantis STR 2.06.01:1999 [4.16].

V SKYRIUS. ESMINIAI VISUOMENINĖS PASKIRTIES STATINIŲ REIKALAVIMAI

I SKIRSNIS. MECHANINIS ATSPARUMAS IR PASTOVUMAS

15. Visuomeninės paskirties statiniai turi būti suprojektuoti ir pastatyti taip, kad apkrovos, galinčios Statinį veikti statybos ir naudojimo metu, nesukeltų šių pasekmių: viso Statinio ar jo dalies griūtis, didesnių deformacijų nei leistinos, žalos kitoms Statinio dalims, įrenginiams ar sumontuotai įrangai; žalos dėl aplinkybių, kurių be didelių sunkumų ir išlaidų galima išvengti ar jas apriboti (sprogimas, smūgis, perkrova, žmonių padarytos klaidos) [4.1].

16. Statinio mechaninį atsparumą ir pastovumą sąlygoja konstrukcijų saugos ribinė būklė ir tinkamumo ribinė būklė [4.6].

17. Įgyvendinant esminį reikalavimą, atsižvelgiama į:

17.1. nuolatinis poveikis (gravitacinis, grunto ar skysčių slėgis, deformacijas, atsiradusias statybos metu, ir kitus);

17.2. laikinuosius poveikius (perdangas, denginį ir kitas statinio dalis veikiantys poveikiai (išskyrus vėjo ir sniego); sniego ir ledo, vėjo poveikį (statinį ir dinaminį); vandens ir bangų slėgis, temperatūros poveikį, šaltį; statybos metu atsirandančius poveikius ir kt.).

Punkto pakeitimai:

Nr. [D1-72](#), 2006-02-13, *Žin.*, 2006, Nr. 22-711 (2006-02-21), i. k. 106301MISAK000D1-72

18. Jei nėra galimybės taikyti skaičiavimo metodų arba abejojama jų patikimumu, taikomi bandymo metodai, kurie užtikrina, kad su tam tikra išlyga statybos produktų naudojimo savybės atitiktų nurodytąsias techninėse specifikacijose.

19. Žala Statiniams dėl įvykio, kurio pasekmės yra neadekvačios jų sukėlusiai ypatingai priežasčiai, mažinama ar likviduojama pasirinkus vieną ar daugiau iš toliau nurodytų priemonių:

19.1. vykdant visas galimas priemones konstrukcijos griūčiai išvengti;

19.2. pasirenkant tokią konstrukcijos formą, kurią mažiausiai veiktų išoriniai poveikiai;

19.3. parenkant adekvataus deformatyvumo konstrukciją, galinčią absorbuoti energiją.

20. Mechaninio atsparumo ir pastovumo reikalavimas turi būti užtikrinamas visuma priemonių, numatomų Statinių sumanymo, projektavimo, statybos ir naudojimo metu, taip pat statybos produktų kokybiniais rodikliais, naudojimo charakteristikomis ir reikalavimais [4.19, 4.20, 4.21].

21. Esminis reikalavimas turi būti užtikrinamas taikant įvairius projektavimo modelius (jei reikia, atliekant papildomus bandymus), įvertinus visus svarbiausius parametrus. Šie modeliai turi būti parenkami įvertinus konstrukcijų savybes, pastovumą Statinio statybos metu užtikrinančias sąlygas, projektavimo leistinus parametrus ir projektavimo leistinus išėties parametru dydžius bei užtikrinimo naudojimo metu galimybes.

22. Mechaninis atsparumas ir pastovumas turi būti užtikrinti su tam tikra išlyga per ekonomiškai pagrįstą Statinio naudojimo laikotarpį.

23. Statinio ar jo dalių reikalavimai nustatomi Statinio projekto techninėse specifikacijose A kategorijos techninių specifikacijų-statybos techninių reglamentų ir Statiniui bei jo dalims skirtų standartų pagrindu, o statybos produktų reikalavimai – Statinio projekto techninėse specifikacijose B kategorijos techninių specifikacijų-statybos produktų standartų ir techninių liudijimų pagrindu.

II SKIRSNIS. GAISRINĖ SAUGA

24. Visuomeninės paskirties statiniai turi būti suprojektuoti ir pastatyti taip, kad, kilus gaisrui, laikančiosios konstrukcijos tam tikrą laiką galėtų išlaikyti jas veikusias ir dėl gaisro atsiradusias apkrovas; būtų apribota: gaisro kilimo galimybė ir ugnies bei dūmų plitimas pastate, gaisro išplitimas į gretimus statinius; pastate esantys žmonės galėtų saugiai išeiti iš jo ar būtų galima juos išgelbėti kitomis priemonėmis; veiktų žmonių išpėjimo ir gaisro gesinimo sistemos; gelbėtojai (ugniagesiai) galėtų saugiai dirbti [4.7].

25. Rengiant statomų, rekonstruojamų ar remontuojamų Statinių projektus, Statinių gaisrinė sauga užtikrinama vadovaujantis šio Reglamento, STR 2.01.04:2004 [4.13] ir kitų teisės aktų reikalavimais.

Minimalūs atstumai tarp visuomeninės paskirties statinių bei kitų statinių nustatyti šio Reglamento 3 priede.

Punkto pakeitimai:

Nr. [D1-390](#), 2005-08-05, *Žin.*, 2005, Nr. 96-3612 (2005-08-09), i. k. 105301MISAK00D1-390

26. Gaisriniais automobiliams skirtų kiaurų pravažiamų aukštis turi būti ne mažesnis kaip 4,25 m, o plotis – ne mažesnis kaip 3,5 m (visais atvejais – iki išsikišusių konstrukcijų).

27. Gaisrinių skyrių plotas tarp ugniasienių nustatomas vadovaujantis STR 2.01.04:2004 nuostatomis [4.13].

28. Gamybinių laboratorijų patalpos projektuojamos vadovaujantis gamybinių pastatų projektavimo normomis.

29. Sandėlius, saugojimo kameras bei kitas gaisro atžvilgiu pavojingas patalpas draudžiama įrengti po žmonių susibūrimo patalpomis, kuriose vienu metu būna daugiau kaip 50 žmonių, taip pat virš jų.

30. Visuomeninės paskirties pastatų rūsiuose ir cokoliniuose aukštuose draudžiama įrengti:

30.1. A sg, B sg kategorijų pagal sprogimo ir gaisro pavojų patalpas;

30.2. C g kategorijos pagal gaisro pavojų didesnes kaip 400 m² ploto patalpas;

30.3. dirbtuves mokymo ir profilaktinio gydymo įstaigose;

30.4. tribūnas žiūrovams sporto, treniruočių, sveikatingumo patalpose;

30.5. kino teatrus, kurių salių talpa didesnė kaip 300 vietų;

30.6. žaidimų automatų, repeticijų sales, stalo žaidimų patalpas, kuriose nuolat ar laikinai gali būti daugiau kaip 100 žmonių;

30.7. didesnes kaip 100 vietų diskotekų sales;

30.8. vaikų įstaigų patalpas; 30.9. degių medžiagų dirbtuves, sandėlius ir panašias patalpas vaikų bei stacionaraus gydymo įstaigose.

31. Visuomeninės paskirties pastatų rūsiuose ir cokoliniuose aukštuose įrengtų visuomeninės paskirties patalpų sienų ir lubų apdailai galima naudoti tik ne žemesnės kaip B-s1, d0 degumo klasės statybos produktus.

32. Kiekviena rūšio ar daugiau nei 0,5 m įgilinta cokolinio aukšto dalis (išskyrus slėptuves) privalo turėti ne mažiau kaip dvi angas arba langus, kurių plotis – 0,9 m, aukštis – 1,2 m. Šios dalies plotas turi būti ne didesnis kaip 700 m².

33. Statinio statybai, rekonstravimui, remontui naudojami statybos produktai turi atitikti jo techninėse specifikacijose (standartuose, techniniuose liudijimuose) ir Statinio projekto techninėse specifikacijose pateiktus statybos produktų degumo ir atsparumo ugniai reikalavimus.

34. Visuomeninės paskirties statiniai, pastatai, pastatų dalys – patalpos, patalpų grupės pagal gaisro grėsmę, atsižvelgiant į naudojimo pobūdį ir juose esančių žmonių sudėtį, skirstomi į grupes [4.13].

35. Rengiant visuomeninės paskirties statinių projektus, turi būti nustatoma Statinio, patalpos, gaisrinio skyriaus gaisrinė apkrova, remiantis patikimu jų turinio įvertinimu ir apskaičiuavus galintį išsiskirti šilumos kiekį, sudegus visoms gaisro zonoje esančioms degioms medžiagoms, įskaitant ir statybines konstrukcijas bei jų apdailą.

36. Statiniai, Statinių gaisriniai skyriai, atsižvelgiant į jų gaisro apkrovos kategorijas ir jiems statyti naudotų statybos produktų atsparumą ugniai, skirstomi į I, II, III atsparumo ugniai laipsnių Statinius bei gaisrinius skyrius [4.13].

37. Automatinės gaisro aptikimo ir gaisro gesinimo sistemos turi būti įrengiamos vadovaujantis RSN 138-92* [4.26] reikalavimais.

38. Skirtingos paskirties Statinių dalys ir patalpos tarpusavyje turi būti atskirtos nustatyto atsparumo ugniai ir konstrukcinio degumo klasės antiavarinėms konstrukcijomis arba priešgaisrinėmis užtvaramis. Reikalavimai tokioms antiavarinėms konstrukcijoms bei priešgaisrinėms užtvarams nustatomi atsižvelgiant į patalpų paskirtį, gaisro apkrovos tankį, Statinio atsparumo ugniai klasę bei konstrukcijos degumo klasę. Parenkant Statiniui gaisrinės saugos sistemą, reikia atsižvelgti į tai, kad, esant skirtingai jo dalių paskirčiai, viso Statinio paskirtis turi būti įvertinama pagal pavojingiausią sprogo bei gaisro atžvilgiu bet kurios Statinio dalies paskirtį.

39. Statinio dalyse, kuriose gesinti gaisrą yra kur kas sunkiau, t. y. techninėse patalpose ir aukštuose, rūsiuose, cokoliniuose aukštuose ir kitose Statinio dalyse, turi būti įrengtos papildomos degimo ploto, intensyvumo ir trukmės mažinimo priemonės [4.18, 4.26].

40. Patalpos, kuriose naudojamos degiosios dujos, turi būti įrengiamos vadovaujantis STR 2.08.01:2004 [4.17].

41. Priešgaisrinės užtvartos, atsižvelgiant į užtvėriamos dalies atsparumą ugniai, skirstomos į tipus, nurodytus STR 2.01. 04:2004 [4.13]. Tambūrų-šliuzų pertvaros ir perdangos turi būti priešgaisrinės.

42. Bendras angų plotas priešgaisrinėse užtvartose, išskyrus lifto šachtų pertvaras, neturi viršyti 25 % užtvartos ploto.

43. Statiniuose su neuždūmijamomis laiptinėmis turi būti įrengta liftų šachtų automatinė priešdūminė apsauga.

44. Laiptai, vedantys į pirmo aukšto patalpas iš rūsio arba cokolinio aukšto Cg kategorijos pagal gaisro pavojų patalpų, turi būti atitverti 1 tipo priešgaisrinėmis pertvaromis prieš juos įrengiant tambūrą – šliuzą, kuriame, kilus gaisrui, būtų sudaromas papildomas oro slėgis. P2, P3, P4 grupių pastatuose išėjimus į pirmą aukštą iš rūsyje ar cokoliniame aukšte įrengtų vestibulių, drabužinių, rūkymo kambarių, tualetų galima įrengti be tambūro – šliuzo.

45. Patalpa, kurioje įrengti 2 tipo laiptai, turi būti atskirta nuo besiribojančių su ja koridorių ir kitų patalpų 1 tipo priešgaisrinėmis pertvaromis. Šių patalpų leidžiama neatskirti, kai:

45.1. visame pastate įrengta automatinė gaisro gesinimo sistema;

45.2. pastatas ne aukštesnis kaip 9 m, o aukšto plotas ne didesnis kaip 300 m².

46. Rūsyje ir cokoliniame aukšte, jei juose įrengtos Cg kategorijos pagal gaisro pavojų patalpos, prieš liftus, nusileidžiančius į šias patalpas, reikia įrengti 1 tipo tambūrus- šliuzus, kuriuose, kilus gaisrui, būtų sudaromas papildomas oro slėgis.

47. Išėjimai iš liftų turi būti per liftų holą. Iki 10 aukštų aukščio Statiniuose išėjimai iš ne daugiau kaip 2 liftų gali būti įrengiami be liftų holo, išskyrus rūsius ir cokolinius aukštus.

48. Reikalavimai priešgaisrinėms sienoms (ekranams) tarp atskirų ar sublokuotų Statinių pateikti STR 2.01.04:2004 [4.13]. Priešgaisrinėms sienoms įrengti turi būti naudojami ne žemesnės kaip A2-s1, d0 degumo klasės statybos produktai.

49. Auditorijas, aktų, konferencijų, susirinkimų ir sportui skirtų Statinių sales būtina projektuoti laikantis 1 lentelės reikalavimų.

1 lentelė

Pastato atsparumo ugniai laipsnis	Auditorijos ar salės vietų skaičius	Įrengiama ne aukščiau kaip (aukšte)
I	iki 300	16
	300-600	5
	daugiau kaip 600	3
II	iki 300	3
	300-600	2
III	iki 300	1

50. Ikimokyklinio amžiaus vaikų įstaigų pastatų didžiausias vietų ir aukštų skaičius, atsižvelgiant į pastatų atsparumą ugniai, nustatomas pagal 2 lentelę.

2 lentelė

Vietų skaičius pastate	Pastato atsparumo ugniai laipsnis	Aukštų skaičius
iki 50	III	1
iki 100	II	1
iki 150	I	2
iki 350	I	2, 3 (žr. 51 punktą)

51. Trijų aukštų ikimokyklinio amžiaus vaikų įstaigų pastatai turi būti ne mažesnio kaip I atsparumo ugniai laipsnio. Trečiame aukšte neturi būti patalpų, kuriose nuolat būtų vaikų.

52. Specializuotų ikimokyklinio amžiaus vaikų įstaigų pastatai projektuojami ne aukštesni kaip 2 aukštų ir ne mažesnio kaip I atsparumo ugniai laipsnio.

53. Kai ikimokyklinio amžiaus vaikų įstaigų pastate įrengiamos ir pradinių mokyklų klasės arba personalo gyvenamosios patalpos, minėtos patalpos turi turėti atskirą išėjimą į lauką. Jeigu pastate būna daugiau kaip 50 žmonių, ikimokyklinio amžiaus vaikų patalpos nuo gretimų patalpų atskiriamos 1 tipo priešgaisrinėmis pertvaromis bei 3 tipo priešgaisrinėmis perdangomis. Didžiausias vietų skaičius pastate priklauso nuo jo atsparumo ugniai. Kai ikimokyklinio amžiaus vaikų patalpos nuo mokyklos atskirtos 1 tipo priešgaisrinėmis sienomis ir perdangomis, vietų skaičius kiekvienoje pastato dalyje nustatomas atsižvelgiant į tos pastato dalies atsparumą ugniai.

54. Daugiau kaip 50 vietų ikimokyklinio amžiaus vaikų įstaigose verandos pasivaikščioti turi būti tokio pat atsparumo ugniai, kaip ir pagrindiniai pastatai.

55. Ikimokyklinio amžiaus vaikų įstaigų pastatų šilumos izoliacijai reikia naudoti ne žemesnės kaip A2-s1, d0 degumo klasės statybos produktus.

56. Mokyklų bei internatinių mokyklų didžiausias vietų ir aukštų skaičius, atsižvelgiant į pastato atsparumą ugniai, nustatomas pagal 3 lentelę.

3 lentelė

Mokinių arba vietų skaičius pastate	Pastato atsparumo ugniai laipsnis	Aukštų skaičius
Mokyklų pastatai ir internatinių mokyklų mokymo korpusai		
iki 270	III	1
iki 350	II	2
Nenormuojama	I	4
Internatinių mokyklų ir internatų miegamieji korpusai		
iki 140	III	1
iki 280	II	2
Nenormuojama	I	4

57. Mokyklų ir internatinių mokyklų mokymo korpusų 4 aukšte negalima įrengti patalpų pradinių klasių moksleiviams ir daugiau kaip 25 % kitų mokymo patalpų.

58. Specializuotų mokyklų ir internatinių mokyklų (vaikams su fizine ar protine negalia) pastatai turi būti ne didesni kaip 3 aukštų.

59. Internatinėse mokyklose miegamieji turi būti atskirti nuo gretimų patalpų 2 tipo priešgaisrinėmis sienomis ar 1 tipo priešgaisrinėmis pertvaromis. Mokyklų ir internatinių mokyklų II ir III atsparumo ugniai laipsnių pastatuose rūšio perdanga turi būti 3 tipo ir iš ne žemesnės kaip A2-s1, d0 degumo klasės statybos produktų.

60. Miegamųjų korpusų negalima įrengti prie II ir III atsparumo ugniai laipsnių mokyklų mokymo pastatų.

61. Profesinių mokyklų pastatus leidžiama projektuoti ne aukštesnius kaip 4 aukštų.

62. Aukštųjų ir specialiųjų vidurinių mokslo įstaigų mokomieji korpusai statomi ne aukštesni kaip 9 aukštų.

63. Ambulatorijų, poliklinikų ir gydymo įstaigų pastatus galima projektuoti ne aukštesnius kaip 9 aukštų. Įrengiant vaikų gydymo skyrius virš antro aukšto (ne aukščiau kaip penktame), būtina numatyti priemones evakuacijos kelių uždūnijimui išvengti. Ikimokyklinio amžiaus vaikų ir psichiatrijos skyriai įrengiami ne aukščiau kaip antrame aukšte.

64. Vaistinių, ambulatorijų, poliklinikų ir gydymo įstaigų patalpos, įrengtos kitos paskirties pastatuose, turi būti atskirtos priešgaisrinėmis sienomis ir turėti atskirą išėjimą į lauką.

65. Sanatorijų pastatus reikia projektuoti ne aukštesnius kaip 9 aukštų.

66. Vaikų stovyklų pastatai, naudojami visus metus, turi būti I atsparumo ugniai laipsnio ir ne aukštesni kaip 3 aukštų.

67. Vaikų stovyklų ir sanatorijų vasaros poilsiui skirtus II ir III atsparumo ugniai laipsnių pastatus leidžiama projektuoti ne aukštesnius kaip 2 aukštų su sąlyga, kad miegamieji bus tik pirmame aukšte.

68. I atsparumo ugniai laipsnio sanatorijų gyvenamuosiuose korpusuose bei I atsparumo ugniai laipsnio poilsio ir turizmo įstaigų pastatuose neturi būti daugiau kaip 1 000 vietų, II – 150, III – 50.

69. Sanatorijų, poilsio ir turizmo įstaigų miegamieji nuo valgyklos su virtuve ir visuomeniniams renginiams skirtų patalpų (estradų bei kino aparatinių) turi būti atskirti 2 tipo priešgaisrinėmis sienomis ar 1 tipo priešgaisrinėmis pertvaromis.

70. Vaikų poilsio stovyklų miegamuosius tikslinga sujungti į grupes po 40 vietų, turinčias atskirus evakuacinius išėjimus, vienam iš kurių leidžiama naudoti bendrą laiptinę. Pastatuose arba jų atskirose dalyse vaikų miegamųjų vietų skaičius neturi viršyti 160.

71. Sportui ir žiūrovams skirtų pastatų atsparumas ugniai turi būti: III, kai vietų mažiau kaip 300, II – nuo 300 iki 400, I – nenormuojama. Kai II atsparumo ugniai laipsnio pastato denginyje naudojamos medinės konstrukcijos, o kitos atitinka I atsparumo ugniai laipsnio pastatams keliamus reikalavimus, leidžiama vieno aukšto pastatuose įrengti sportui skirtas sales, kuriose tilptų ne daugiau kaip 4000 žiūrovų.

72. Dengti II atsparumo ugniai laipsnio sporto paskirties Statiniai gali būti 2 aukštų, jeigu viršutiniame aukšte bus įrengtos tik pagalbinės paskirties patalpos. Kai sienos, kolonos, laiptai ir perdangos atitinka I atsparumo ugniai laipsnio pastatams keliamus reikalavimus, Statiniai gali būti iki 5 aukštų. Visais atvejais pagalbinės patalpos nuo salės turi būti atskirtos 1-o tipo priešgaisrinėmis sienomis.

73. Atviruose ir dengtuose sporto paskirties statiniuose žiūrovų vietoms tribūnose įrengti naudojamų statybos produktų degumo klasės reikalavimai nekeliami. Draudžiama naudoti sintetines medžiagas, kurios degimo metu išskiria nuodingus produktus. Sporto ir koncertų salėse estrados grindys turi būti iš ne žemesnės kaip B-s1, d0 degumo klasės statybos produktų.

74. Po II ir III atsparumo ugniai laipsnių tribūnomis draudžiama įrengti Cg kategorijos pagal gaisro pavojų patalpas. Rengiant kulkinio šaudymo tirus, šaudmenų sandėliai turi būti įrengti ne po žiūrovų tribūnomis ir atskirti nuo gretimų patalpų 1 tipo priešgaisrinėmis sienomis ir perdangomis.

75. Regyklų salių talpa ir aukštų skaičius nustatomi atsižvelgiant į pastato atsparumą ugniai pagal 4 lentelę.

4 lentelė

Pavadinimas	Pastato atsparumo ugniai laipsnis	Didžiausias aukštų skaičius	Didžiausias vietų skaičius saleje
Kino teatrai:			
nuolat veikiantys	III	1	iki 400
	II	2*, 2**	iki 600
	I	nenormuojamas	daugiau kaip 600
vasaros sezono			
dengti	III	1	iki 600
	II	1	per 600
atviri	neribojamas	1	iki 600

	II	1	daugiau kaip 600
Klubai	III	1	iki 400
	II	3*, 3**	iki 600
	I	nenormuojamas	daugiau kaip 600
Teatrai	I	nenormuojamas	nenormuojamas

PASTABOS:

* II atsparumo ugniai laipsnio pastatuose regyklų salės įrengiamos pirmame aukšte, o I atsparumo ugniai laipsnio klubeose – ne aukščiau kaip antrame aukšte.

** Projektuojant II atsparumo ugniai laipsnio pastatus, panaudojant denginiuose medines konstrukcijas, kai sienos, kolonos, perdangos, laiptai atitinka reikalavimus, keliamus I atsparumo ugniai laipsnio pastatų konstrukcijoms, regyklų salė gali būti iki 800 vietų.

76. Teatrų ir klubų žiūrovų sales nuo scenos būtina atskirti 2 tipo priešgaisrinėmis sienomis ar 1 tipo priešgaisrinėmis pertvaromis, o portalo angą, kai salėje yra 800 ir daugiau vietų – priešgaisrine uždanga. Priešgaisrinės uždangos šilumos izoliacija turi būti iš ne žemesnės kaip A2-s1, d0 degumo klasės statybos produktų, EI 60 atsparumo ugniai, neišskirianti nuodingų degimo produktų. Priešgaisrinė uždanga turi nepraleisti degimo produktų ir turi būti už portalo angą platesnė 0,8 m bei aukštesnė 0,2 m. Tarp uždangos ir pastato konstrukcijų turi būti labirintiniai sandarintuvai, smėlio užtvartos ir pan. Priešgaisrinės uždangos ir dekoracijų sandėlių priešgaisrinių durų karkasas skaičiuojamas atsižvelgiant į horizontalų 10 Pa slėgį kiekvienam aukščio metrui nuo scenos planšetės iki stogo kraigo ir į tai, kad perkrovos koeficientas yra 1,2. Priešgaisrinė uždanga turi nusileisti, veikiamą savo svorio, ne mažesniu kaip 0,2 m/s greičiu. Ji turi būti valdoma iš trijų vietų nuo scenos planšetės, iš gaisrinio posto bei iš uždangos pakėlimo-nuleidimo mechanizmų patalpos. Keliant ar nuleidžiant uždangą turi veikti garso ir šviesos signalizacija.

77. Scenos planšetės ir triumo lygyje priešgaisrinėse sienose, taip pat ardelių laiptinėse (kai yra priešgaisrinė uždanga), durų angos apsaugomos tambūrais ir savaime užsidarančiomis durimis.

78. Sandėliai, dirbtuvės, dekoracijų montavimo patalpos, dulkių šalinimo ir ventiliacijos kameros, portalo angos priešgaisrinės uždangos ir dūmų pašalinimo liukų valdymo įrenginių, akumuliatorinės, transformatorinės pastotės patalpos turi būti atskirtos 2 tipo priešgaisrinėmis sienomis ar 1 tipo priešgaisrinėmis pertvaromis ir 3 tipo perdangomis bei priešgaisrinėmis durimis. Šias patalpas įrengti po žiūrovų salėmis ir scenų planšetėmis draudžiama, išskyrus vinyuojamųjų dekoracijų seifą, priešgaisrinės uždangos ir dūmų šalinimo liukų valdymo, pakėlimo ir nuleidimo mechanizmų patalpas (jei šie mechanizmai nepripildyti tepalo).

79. Žiūrovų salės parterio, amfiteatro ir balkonų pakylų (grindų nuolydžio arba pakopų) karkasas turi būti iš ne žemesnės kaip A2-s1, d0 degumo klasės statybos produktų. Erdvę po pakylomis reikia suskirstyti diafragmais į plotus, ne didesnius kaip 100 m². Kai pakylas aukštis didesnis kaip 1,2 m, būtina numatyti įėjimus erdvei po pakyla apžiūrėti.

80. Scenos planšetę laikančios konstrukcijos turi būti iš ne žemesnės kaip A2-s1, d0 degumo klasės statybos produktų. Scenos planšetės, darbo galerijų klojimai ir ardymo grotelės gali būti medinės, ne žemesnės kaip B-s1, d0 degumo klasės.

81. Teatrų, klubų su scenomis, dengtų sporto salių, kuriose telpa daugiau kaip 800 žiūrovų, pakabinamų lubų karkasas ir užpildas bei sienų apdaila turi būti iš ne žemesnės kaip A2-s1, d0 degumo klasės statybos produktų, o kai žiūrovų salėse mažiau kaip 800 vietų (išskyrus III atsparumo ugniai laipsnio pastatus), – B-s1, d0.

82. Scenos apšvietimo patalpos, įrengtos žiūrovų salės perdangos ribose, turi būti atskirtos 2 tipo priešgaisrinėmis sienomis ar 1 tipo priešgaisrinėmis pertvaromis.

83. Orkestrą atitveriančios pertvaros turi būti 1 tipo priešgaisrinės, o apdailai ir grindims naudojama mediena privalo būti ne žemesnės kaip B-s1, d0 degumo klasės.

84. Scenos denginyje turi būti įrengti liukai dūmams pašalinti. Liukų skerspjūvio plotas turi būti 2,5 % scenos ardymo ploto kiekvienam 10 m aukščio, matuojamo nuo scenos rūsio grindų iki jos denginio. Dūmų šalinimo liukai turi būti valdomi nuo scenos planšetės, iš gaisrinio posto ir liukų mechanizmų valdymo patalpos. Virš dūmų liukų anstatas daromas iš ne žemesnės kaip A2-s1,

d0 degumo klasės statybos produktų, o vožtuvai – B-s1, d0. Leidžiama įrengti neapipučiamus dūmų liukus scenos priešingose sienose.

85. Priešgaisrinis postas privalo turėti natūralų apšvietimą ir būti arti išėjimo į laiptinę ar lauką scenos planšetės aukštyje arba aukštu žemiau. Gaisrinio vandentiekio siurblinė įrengiama greta gaisrinio posto arba po juo ir privalo turėti patogų susisiekimą.

86. Teatruose ir klubuose įrengiamos gamybinės patalpos ar rezerviniai sandėliai turi būti atskirti priešgaisrinėmis pertvaromis.

87. Dažymo patalpos turi būti su langais, kurių plotas turi būti ne mažesnis kaip 0,33 m² kiekvienam patalpos tūrio kubiniam metrui.

88. Kino projekcinių langai ir angos į sceną, ariesceną ir žiūrovų salę, taip pat šviesos projekcinių angos į salę (kai jose įrengiami kino projektoriai) turi būti EW30 atsparumo ugniai arba apsaugoti ne žemesnės kaip A2-s1, d0 degumo klasės statybos produktais. Projekcinių langus ir angas, kai jos įrengiamos dinaminiais projektiniais tikslais, leidžiama įstiklinti grūdintu stiklu.

89. Krėslai, kėdės ir suolai žiūrovų salėse (išskyrus balkonus ir ložes, ne daugiau kaip 12 vietų) turi būti pritvirtinti prie grindų. Kai salės projektuojamos su transformuojamomis žiūrovų vietomis, krėslų, kėdžių ir suolų leidžiama netvirtinti prie grindų, įrengiant taip, kad jie nevirstų ir nesusistumtų.

90. Bibliotekų ir archyvų pastatus reikia projektuoti ne aukštesnius kaip 9 aukštų.

91. Archyvų ir knygų saugyklos turi būti suskirstytos 1 tipo priešgaisrinėmis pertvaromis į skyrius, ne didesnius kaip 600 m² ploto, turinčius ne mažiau kaip 2 evakuacinius išėjimus. Saugyklų durys privalo būti 2 tipo priešgaisrinės.

92. Archyvų ir bibliotekų saugyklose, didesniuose kaip 36 m² sandėliuose, jei nėra langų, būtina įrengti dūmų šalinimo kanalus, kurių skerspjūvio plotas turi būti ne mažesnis kaip 0,2 % patalpos ploto. Šie kanalai kiekviename aukšte privalo turėti automatiškai ir nuotoliniu būdu valdomus dūmų šalinimo vožtuvus, kurie turi būti ne toliau kaip 15 m nuo tolimiausio patalpos taško.

93. Mažmeninės prekybos įmonės, kurių prekybos plotas viršija 125 m², įrengtos kitos paskirties pastatuose, turi būti atskirtos nuo kitų patalpų 1 tipo priešgaisrinėmis sienomis ir 3 tipo priešgaisrinėmis perdangomis. Kai parduotuvė įrengiama daugiafunkcinės paskirties pastate (prekybos centrai, kooperuoti pastatai ir t. t.), iš bendrojo naudojimo vestibulio leidžiama numatyti įėjimą į prekybos salę pro savaimę užsidarančias duris su sąlyga, jei bus atskiras evakuacinis išėjimas iš prekybos salės, nepaisant išėjimų per bendrojo naudojimo vestibulį.

94. 200 m² ir didesnio ploto prekybos salėse, kuriose nėra natūralaus apšvietimo, privalo būti mechaniniai dūmų šalinimo įrenginiai.

95. Asg, Bsg kategorijų pagal sprogimo ir gaisro pavojų parduotuves, prekiaujančias lengvai užsiliepsnojančiomis medžiagomis bei degiais skysčiais (tepalais, dažais, skiedikliais ir kt.), reikia įrengti atskiruose pastatuose. Šiuose pastatuose leidžiama įrengti kitos paskirties parduotuves ir paslaugų paskirties įmones, jei jų patalpos nuo kitų patalpų bus atskirtos 1 tipo priešgaisrinėmis sienomis ir perdangomis bei turės atskirus evakuacinius išėjimus tiesiai į lauką.

96. Degių ir nedegių, bet degioje pakuotėje, medžiagų sandėliai turi būti įrengiami prie išorinių sienų ir nuo prekybos salės atskirti 1 tipo priešgaisrinėmis pertvaromis, jei jų plotas viršija 250 m². Sandėlius reikia suskirstyti į sekcijas 1 tipo priešgaisrinėmis pertvaromis, kad jų plotas būtų ne didesnis kaip 700 m². Kiekvienoje sekcijoje leidžiama įrengti vielinio tinklo arba kitokias pertvaras ne iki pat lubų. Tokiu atveju dūmai iš visos sekcijos pašalinami kartu. Kai sandėlio plotas didesnis kaip 50 m², dūmai išleidžiami pro langus arba specialias šachtas, o kai tokios patalpos įrengtos rūsiuose, – pagal 32 punkto reikalavimus. Iš mažesnių kaip 50 m² sandėlių, turinčių išėjimus į koridorių, dūmų pašalinimą leidžiama numatyti pro langus, įrengtus koridoriaus gale. Iš sandėlių, kurių durys ir langai atsiveria į krovimo patalpas ar platformas, o patalpų gylis ne didesnis kaip 15 m nuo langų ar durų, dūmų šalinimo įrenginių gali nebūti.

97. Visuomeninės paskirties pastatuose draudžiama įrengti paslaugų paskirties įmones, naudojančias lengvai užsiliepsnojančias medžiagas (išskyrus kirpyklas, laikrodžių taisyklas iki 300 m² ploto).

98. Antrinių žaliavų supirktuves dažniausiai reikia projektuoti atskiruose pastatuose (prekybos paviljonuose) arba paslaugų paskirties pastatų priestatuose.

99. Buitinio aptarnavimo įmonės, užimančias didesnę kaip 200 m² plotą, reikia atskirti nuo prekybos, visuomeninės paskirties ir kitų patalpų 1 tipo priešgaisrinėmis sienomis ir 3 tipo priešgaisrinėmis perdangomis.

100. Sprogstančias bei lengvai užsiliepsnojančias medžiagas ir skysčius reikia laikyti atskiruose ne žemesnio kaip I atsparumo ugniai laipsnio pastatuose. Visuomeninės paskirties statiniuose lengvai užsiliepsnojančių medžiagų bei skysčių sandėliukus reikia įrengti prie išorinių sienų su langais, atskiriant nuo kitų patalpų 1 tipo priešgaisrinėmis pertvaromis ir 3 tipo priešgaisrinėmis perdangomis bei numatant įėjimą per 1 tipo tambūrą-šliuzą.

101. 20 ir daugiau vietų pirčių kompleksai turi būti įrengiami ne žemesnio kaip I atsparumo ugniai laipsnio pastatuose.

102. EI 30 atsparumo ugniai priešgaisrinės durys įrengiamos:

102.1. degių medžiagų sandėliuose;

102.2. dirbtuvėse, kuriose naudojamos degios medžiagos;

102.3. kitose gaisro atžvilgiu pavojingose techninėse patalpose.

103. Aukštesniuose nei 3 aukštų pastatuose į šviesai laidžias duris, viršlangius, vidines sienas ir pertvaras (taip pat laiptinių sienas) reikia įstatyti grūdintą arba armuotą stiklą ar stiklo blokus, kurių atsparumas ugniai ne žemesnis kaip E15.

104. Išskleidžiamų pertvarų atsparumas ugniai turi būti ne žemesnis kaip reikalaujama atitinkamo atsparumo ugniai Statinių vidinėms nelaikančiosioms sienoms.

105. Sienų ir lubų apdailai ne žemesnės kaip B-s1, d0 degumo klasės statybos produktai turi būti naudojami:

105.1. žiūrovų salėse;

105.2. konferencijų salėse;

105.3. aktų salėse, išskyrus tas, kurios įrengtos III atsparumo ugniai laipsnio pastatuose;

105.4. didesnėse kaip 50 vietų auditorijose;

105.5. iki 1500 vietų dengtose sporto salėse;

105.6. operos ir muzikiniuose teatruose, neatsižvelgiant į žiūrovų vietų skaičių;

105.7. I atsparumo ugniai laipsnio mažmeninės prekybos įmonėse. Daugiau kaip 1500 vietų nurodytose salėse, archyvų ir bibliotekų saugyklose, tarnybinių katalogų ir aprašų archyvuose sienų ir lubų apdailai leidžiama naudoti tik ne žemesnės kaip A2-s1, d0 degumo klasės statybos produktus.

106. I atsparumo ugniai laipsnio pastatų mažesnėse kaip 1500 vietų salėse sienų ir lubų apdailai galima naudoti medines juosteles, medžio pjuvenų ir medžio plaušų plokštes iki 30 % kiekvienos plokštumos atskirai, iš visų pusių padengtas nuo ugnies apsaugančiais dažais ar lakais, jas tvirtinant prie karkaso iš ne žemesnės kaip B-s1, d0 degumo klasės statybos produktų. I atsparumo ugniai laipsnio pastatų didesnėse kaip 1500 vietų salėse tokia apdaila leidžiama tik sienoms.

107. Šaudymo galerijose ir tirų ugnies zonose, įrengtose rūsiuose ir cokoliniuose aukštuose, taip pat erdvėje po tribūnomis, sienų ir lubų karkasas bei jo užpildas turi būti iš ne žemesnės kaip A2-s1, d0 degumo klasės statybos produktų.

108. Ikimokyklinių vaikų įstaigų pastatuose muzikos, sporto salių ir evakuacijos kelių sienų ir lubų apdaila turi būti iš ne žemesnės kaip A2-s1, d0 degumo klasės statybos produktų, kitų patalpų – iš ne žemesnės kaip B-s1, d0 degumo klasės statybos produktų (išskyrus III atsparumo ugniai laipsnio pastatus).

109. Žmonių evakuacijos keliai turi užtikrinti saugią žmonių evakuaciją iš bet kurioje Statinio vietoje esančių patalpų. Nustatant evakuacijos kelių apsaugą, reikia atsižvelgti į patalpų, išeinančių į evakuacijos kelią, paskirtį, evakuojamųjų žmonių skaičių, pastato atsparumo ugniai laipsnį, konstrukcinio gaisrinio pavojingumo klasę ir evakuacinių išėjimų iš aukšto ir Statinio skaičių.

110. Organizuojant ir projektuojant žmonių evakavimą iš visų patalpų ir Statinių, neturi būti vertinami išėjimai, neatitinkantys evakuaciniams išėjimams keliamų reikalavimų.

111. Tarp laiptų ir laiptinių maršo tvorelių turi būti ne mažesnis kaip 75 mm tarpas.

112. Žiūrovų salių grindims turi būti naudojama ne žemesnės kaip BFL-s1 degumo klasės grindų danga (III atsparumo ugniai laipsnio pastatuose – ne žemesnės kaip DFL-s1 degumo klasės grindų danga, klijuojama ant iš ne žemesnės kaip A2-s1, d0 degumo klasės statybos produktų įrengto pagrindo).

113. Saunas draudžiama įrengti po tribūnomis, stacionaraus gydymo įstaigų pastatuose, internatinių mokyklų bei ikimokyklinio ugdymo įstaigų miegamuosiuose korpusuose, taip pat po ar greta patalpų, kuriose vienu metu gali būti daugiau kaip 100 žmonių. Įrengiant saunos patalpas, turi būti įvykdyti šie reikalavimai:

113.1. patalpos atskirtos 1 tipo priešgaisrinėmis pertvaromis ir 3 tipo perdangomis nuo kitos paskirties patalpų;

113.2. įrengtas atskiras išėjimas į lauką, atskirtas nuo evakuacijos kelių ir evakuacinių išėjimų;

113.3. kaitinimosi patalpos tūris turi būti ne mažesnis kaip 8 m³ ir ne didesnis kaip 24 m³, o apdailai naudojama tik lapuočių mediena;

113.4. kaitinimosi patalpoje įrengtos vėdinimo sistemos, garantuojančios visišką oro apykaitą per valandą; visu patalpos perimetru įrengtas perforuotas sausvamzdis, prijungtas prie vandentiekio, garantuojant 0,05 l/s m² vandens debitą;

113.5. kaitinimo krosnis turi automatinę apsaugą, išjungiančią krosnį iš elektros tinklo po 8 val. nepertraukiamo krosnies veikimo.

114. Įrengiant didesnio kaip 100 m² prekybos ploto parduotuves kitos paskirties statiniuose, jų patalpos nuo kitos paskirties patalpų turi būti atskirtos 1 tipo priešgaisrinėmis pertvaromis ir 3 tipo priešgaisrinėmis perdangomis. Įėjimai į tokių parduotuvių prekybos sales gali būti įrengti iš bendrų vestibulių per duris, turinčias savaiminio uždarymo mechanizmus. Evakuaciniai išėjimai iš tokių parduotuvių turi būti įrengti tiesiai į lauką, neskaičiuojant išėjimo per bendrą vestibulį.

115. Visuomeninės paskirties pastatuose laiptų maršų plotis turi būti ne mažesnis už išėjimo iš aukšto, kuriame daugiausia žmonių, į laiptinę plotį, tačiau ne mažesnis kaip (m): 1,35 – klubuose, kino teatruose ir gydymo įstaigose, neatsižvelgiant į vietų skaičių, taip pat pastatuose, kuriuose viename aukšte būna daugiau kaip 200 žmonių; 1,2 – kituose pastatuose, taip pat kino teatrų, klubų patalpose, kuriose nebūna žiūrovų, arba gydymo įstaigų patalpose, kuriose nebūna ligonių ar lankytojų; 0,9 – vedančių į patalpas, kuriose būna ne daugiau kaip 5 žmonės, visuose kituose pastatuose.

116. Kai žmonių evakuacijai iš visų aukštų ir rūsio ar cokolinio aukšto naudojama ta pati laiptinė, išėjimas įrengiamas tiesiai į lauką ir atskiriamas nuo likusios laiptinės dalies 1 tipo priešgaisrine pertvara. Skaičiuojant evakuacinius išėjimus, neatsižvelgiama į laiptus, jungiančius rūšį ar cokolinį aukštą su pirmo aukšto koridoriumi, holu ar vestibuliu. Kai laiptai iš rūsio ar cokolinio aukšto veda į pirmo aukšto vestibulį, tai viso pastato antžeminės dalies laiptinės be išėjimų į vestibulį, turi turėti išėjimus tiesiai į lauką.

117. Evakuacijos keliuose naudoti laiptus siaurėjančiomis pakopomis ir perskirtas laiptų aikšteles draudžiama, išskyrus (ši išimtis netaikoma ambulatorijoms, poliklinikoms ir ligoninėms) laiptus siaurėjančiomis pakopomis tarnybinėse patalpose, kuriose būna ne daugiau kaip 5 žmonės, taip pat paradinius laiptus siaurėjančiomis pakopomis. Siauroji minėtų laiptų pakopų dalis turi būti ne mažesnė kaip 22 cm, o tarnybinių – ne mažesnė kaip 12 cm.

Punkto pakeitimai:

Nr. [D1-422](#), 2004-08-03, *Žin.*, 2004, Nr. 125-4519 (2004-08-10), i. k. 104301MISAK00D1-422

118. Pastato išorėje leidžiama įrengti atvirus laiptus žmonėms evakuoti, išskyrus stacionaraus gydymo įstaigų pastatus.

119. Išoriniai atviri laiptai, kai jų nuolydis neviršija 450 ikimokyklinėse vaikų įstaigose ir 600 kituose visuomeninės paskirties pastatuose, naudojami kaip atsarginiai evakuaciniai išėjimai iš antrojo aukšto (išskyrus mokyklas, internatines mokyklas, ikimokyklines vaikų įstaigas, kuriose yra

vaikų su fizine ar protine negalia, stacionaraus gydymo įstaigas, II ir III atsparumo ugniai laipsnių ikimokyklinės vaikų įstaigas), jeigu evakuojamų žmonių skaičius ne didesnis kaip: 70 – I atsparumo ugniai laipsnio pastatuose; 50 – II atsparumo ugniai laipsnio pastatuose; 30 – III atsparumo ugniai laipsnio pastatuose. Tokie laiptai neturi būti siauresni kaip 0,8 m, o laiptų pakopos – 0,2 m.

120. Laiptinių apšvietimas turi būti natūralus pro angas išorinėse sienose (išskyrus rūsių ir žiūrovų įstaigų scenos ardyno laiptus). I atsparumo ugniai laipsnio 2 aukštų pastatuose pusei laiptinių leidžiama įrengti natūralų apšvietimą iš viršaus, o 3 aukštų pastatuose toks laiptų apšvietimas galimas, jei atstumas tarp laiptatakų bus ne mažesnis kaip 1,5 m. Įrengiant tokius laiptus stacionaraus gydymo įstaigų pastatuose, būtina numatyti laiptų švieslangių automatinį atsidarymą kilus gaisrui. Stočių pastatuose pusė laiptinių, skirtų žmonėms evakuotis, privalo turėti natūralų apšvietimą pro angas išorinėse sienose. Laiptinės be natūralaus apšvietimo turi būti N tipo (neuždūmijamos).

121. I atsparumo ugniai laipsnio pastatuose leidžiama įrengti atvirus laiptus, jei pastatas ne didesnis kaip 8 aukštų, o patalpa, kurioje tokie laiptai įrengti, atskirta nuo koridorių ir kitų patalpų priešgaisrinėmis pertvaromis. Kai visame pastato tūryje įrengiama automatinė gaisro gesinimo sistema, atviras laiptines atskirti priešgaisrinėmis pertvaromis nebūtina, jei neviršijamas gaisrinio skyriaus plotas. Stacionaraus gydymo įstaigų pastatuose atviri laiptai žmonėms evakuoti nevertinami. I atsparumo ugniai laipsnio pastatuose leidžiama įrengti atvirus laiptus iš pirmo aukšto vestibulio į antrą aukštą, jei vestibulis atskirtas nuo koridorių ir kitų patalpų 1 tipo priešgaisrinėmis pertvaromis su nenormuoto atsparumo ugniai durimis bei 3 tipo priešgaisrine perdanga. Mažmeninės prekybos ir maitinimo įstaigų I atsparumo ugniai laipsnio pastatuose leidžiama įrengti atvirus laiptus iš pirmo aukšto į antrą arba iš cokolinio aukšto į pirmą aukštą, jeigu nėra vestibulio. Šiuo atveju į laiptus ar pandusus mažmeninės prekybos įmonėse galima atsižvelgti skaičiuojant evakuacinius kelius, tačiau tik pusei pirkėjų, esančių toje prekybos salėje, o kitiems turi būti įrengtos ne mažiau kaip dvi norminio pločio uždaros evakuacinės laiptinės. Atvirų laiptų ar pandusų ilgį reikia įtraukti į evakuacijos kelią, skaičiuojamą nuo tolimiausios patalpos vietos grindų taško iki išėjimo į lauką, arba į apsaugotą evakuacijos kelią, turintį išėjimus tiesiai į lauką, tačiau jų plotis neįskaičiuojamas į pagrindinių išėjimų plotį. Teatrų regyklose turi būti ne daugiau kaip dveji atviri laiptai, jeigu kiti laiptai (ne mažiau kaip dveji) bus įrengti uždaroje laiptinėse. Atvirus laiptus evakuacijai galima įrengti tik iš vestibulio per vieną aukštą. Kituose aukštuose (regyklose) reikia įrengti izoliuotus evakuacinius išėjimus, vedančius prie uždarų laiptų. Nepaisant patalpų paskirties, visuomeninės paskirties pastatuose (žiūrovų salės, auditorijos, mokslo ir prekybos patalpos, skaityklos ir t. t., išskyrus degių medžiagų sandėlius ir dirbtuves) vieną išėjimą leidžiama įrengti tiesiai į vestibulį, drabužinę, holą ar fojė, jei šios patalpos yra šalia atvirų laiptų. Kai fojė, drabužinės, rūkomieji ir tualetai įrengiami rūsyje arba cokoliniame aukšte, išėjimą leidžiama įrengti atvirais laiptais tik iki pirmo aukšto. Teatruose scenos patalpų laiptinės turi būti uždaros, natūraliai apšviestos bei turėti išėjimą į pastogę ir ant stogo.

122. Scena privalo turėti ne mažiau kaip dvejus atvirus laiptus, įrengtus iš ne žemesnės kaip A2-s1, d0 degumo klasės statybos produktų ir susisiekiančių su darbo galerijomis, ardynu ir kuriais galima užlipti ant I atsparumo ugniai laipsnio pastato naudojamo stogo arba stogo, apsaugoto ne žemesnės kaip A2-s1, d0 degumo klasės statybos produktais. Kai nėra vidinių laiptų, evakuaciją iš darbo galerijų ir ardyno leidžiama numatyti išoriniais laiptais, įrengtais iš ne žemesnės kaip A2-s1, d0 degumo klasės statybos produktų.

123. Evakuacinių išėjimų iš koridoriaus į laiptinę plotis, taip pat laiptų plotis priklauso nuo evakuojamų per šį išėjimą žmonių skaičiaus, kuris nustatomas vienam metrui išėjimo (durų) pločio, atsižvelgiant į pastato atsparumą ugniai (išskyrus teatrus, klubus, kino teatrus ir sporto kompleksus): I – ne daugiau kaip 165 žmonės; II – ne daugiau kaip 115 žmonių; III – ne daugiau kaip 80 žmonių.

124. Evakuacinių kelių plotis mokykloms, internatinėms mokykloms ir internatams nustatomas pagal didžiausią žmonių skaičių aukšte, atsižvelgiant į mokymo (įskaitant ir darbinio mokymo bei poilsio) patalpų, taip pat aktų salių, auditorijų ir sporto salių, esančių tame pat aukšte, vietų skaičių.

125. Iki 10 aukštų Statinių koridoriuose be natūralaus apšvietimo, kuriais gali būti evakuojama daugiau kaip 50 žmonių, turi būti įrengiamos mechaninės dūmų šalinimo sistemos.

126. Išėjimų (durų) iš mokymo patalpų, kuriose gali būti daugiau kaip 15 žmonių, plotis turi būti ne mažesnis kaip 0,9 m.

127. Kai neįrengiamos žiūrovų vietos, didžiausias atstumas salėje iki artimiausio evakuacinio išėjimo nustatomas vadovaujantis 5 lentele. Jei pagrindiniai evakuaciniai praėjimai sujungiami į bendrą, tai pastarojo plotis turi būti ne mažesnis už sujungtų praėjimų pločių sumą.

128. Visuomeninės paskirties pastatuose evakuacijos kelias nuo labiausiai nutolusių patalpų durų (išskyrus prausyklas, tualetus, rūkomuosius, dušus ir kitas aptarnavimo patalpas), o ikimokyklinėse vaikų įstaigose nuo išėjimo iš grupių iki išėjimo į lauką arba laiptinę turi būti ne ilgesnis kaip nurodyta 6 lentelėje. Patalpose, kurių išėjimai veda į aklinį koridorių arba holą, turi būti ne daugiau kaip 80 žmonių:

5 lentelė

Salės pavadinimas	Pastato atsparumo ugniai laipsnis	Atstumas (m), kai salės tūris, tūkst. m ³		
		iki 5	nuo 5 iki 10	daugiau kaip 10
1. Poilsio, šokių, parodų, kasų, laukimo ir kitos salės	I	30	45	55
	II	20	30	-
	III	15	-	-
2. Pietų, skaityklų salės, kai pagrindinio praėjimo plotas yra ne mažesnis kaip 0,2 m ² kiekvienam evakuojamajam	I	65	-	-
	II	45	-	-
	III	30	-	-
3. Prekybos, kai pagrindinis evakuacinių praėjimų plotas (%) užima salės plotą	ne mažiau kaip 25			
	I	50	65	80
	II	35	45	-
	III	25	-	-
	mažiau kaip 25			
	I	25	30	35
	II	15	20	-
III	10	-	-	

6 lentelė

Pastato atsparumo ugniai laipsnis	Atstumas (m), kai evakuojamų žmonių srauto tankis, žm./m ²				
	iki 2	nuo 2 iki 3	nuo 3 iki 4	nuo 4 iki 5	daugiau kaip 5
A. Iš patalpų tarp laiptinių arba išėjimų į lauką					
I	60	50	40	35	20
II	40	35	30	25	15
III	30	25	20	16	10
B. Iš patalpų į aklinį koridorių arba holą					
I	30	25	20	15	10
II	20	15	15	10	7
III	15	10	10	5	5

I atsparumo ugniai laipsnio mokyklų, profesinių ir specialiųjų vidurinio mokslo įstaigų patalpose, turinčiose išėjimus į aklinį koridorių, turi tilpti ne daugiau kaip 125 žmonės. Be to, atstumas nuo labiausiai nutolusios patalpos durų iki išėjimo į tolimesnę laiptinę neturi viršyti 100 m. 6 lentelėje nurodyti atstumai nustatomi taip: ikimokyklinėms vaikų įstaigoms – pagal 6 skiltį; mokykloms, technikos, specialiosioms vidurinėms ir aukštojo mokslo įstaigoms – pagal 3 skiltį; stacionaraus gydymo įstaigoms – pagal 5 skiltį; viešbučiams – pagal 4 skiltį. Kitiems visuomeninės paskirties pastatams žmonių srauto tankis koridoriuje nustatomas pagal projektą.

129. Evakuacinių išėjimų (durų) iš salių (kuriose nėra vietų žiūrovams) plotis nustatomas pagal 7 lentelę. Jie turi būti ne siauresni 1,2 m (kai salėje telpa daugiau kaip 50 žmonių).

7 lentelė

Salės pavadinimas	Pastato atsparumo ugniai laipsnis	Žmonių skaičius 1 m evakuacinio išėjimo (durų) pločio, kai salės tūris, tūkst. m ³		
		iki 5	nuo 5 iki 10	Daugiau kaip 10
1. Prekybos, kai pagrindinių praėjimų plotas daugiau kaip 25 % salės ploto; pietų salės ir skaityklos, kai žmonių evakuacinio srauto tankis neviršija 5 žm./m ²	I	165	220	275
	II	115	155	-
	III	80	-	-
2. Prekybos – kai pagrindinių praėjimų plotas neviršija 25 % salės ploto; kitos paskirties salės	I	75	100	125
	II	50	70	-
	III	40	-	-

130. Projektuojant evakuacinius išėjimus iš mažmeninės prekybos ir maitinimo įmonių pastatų, leidžiama atsižvelgti į tarnybines laiptines ir išėjimus, kai salės tiesiogiai jungiasi su išėjimais arba tiesiu praėjimu (koridoriumi), o tolimiausias salės taškas nuo artimiausios tarnybinės laiptinės arba išėjimo neviršija 5 lentelėje nurodytų atstumų. Evakuacinius išėjimus per krovimo patalpas įrengti draudžiama.

131. Atvirose sporto paskirties statiniuose evakuojamų žmonių skaičius 1 m pločio išėjimui iš tribūnų nustatomas pagal 8 lentelę. Kai tribūnos yra I atsparumo ugniai laipsnio, pro vieną angą skaičius evakuojamų žmonių neturi viršyti 1500, o kai II atsparumo ugniai laipsnio – jų skaičius turi būti sumažintas 30 %, III atsparumo ugniai laipsnio – 50 %.

8 lentelė

Statinio atsparumo ugniai laipsnis	Žmonių skaičius 1 m evakuacinio išėjimo pločio			
	Tribūnų praėjimų laiptais, vedančiais		Pro angą tribūnų praėjimuose, vedančiuose	
	į apačią	į viršų	į apačią	į viršų
I	600	826	620	1230
II	420	580	435	880
III	300	415	310	615

132. Bendras evakuacinių išėjimų plotis iš persirengimo patalpų, drabužinių, įrengtų rūsiuose ar cokoliniuose aukštuose, skaičiuojamas sąlyginai prilyginant žmonių skaičių, lygų 30 % drabužių pakabų (kabliukų) drabužinėje skaičiui.

133. Patalpose, kuriose būna ne daugiau kaip 50 žmonių (taip pat žiūrovų salės balkone ar amfiteatre), ir kai tolimiausia vieta nuo išėjimo nutolusi ne daugiau kaip 25 m, leidžiama antro evakuacinio išėjimo neprojektuoti.

134. Mokyklų, internato mokyklų medienos arba medienos ir metalo dirbtuvėse reikia numatyti papildomą išėjimą tiesiai į lauką (per apšildomą tambūrą) arba greta šių dirbtuvių esančiu koridoriumi, kuriame nėra išėjimų iš klasių, kabinetų ir laboratorijų.

135. Iš salės, fojė, scenos (estrados), darbo galerijos, ardyno, triumfo, orkestrinės ir vyniojamųjų dekoracijų seifo turi būti ne mažiau kaip 2 išėjimai.

136. Kino teatruose, klubuose, salėse, kur rodomi kino filmai, draudžiama projektuoti evakuacinius išėjimus per patalpas, kuriose vienu metu gali būti daugiau kaip 50 žmonių. Vieną išėjimą iš amfiteatro ar balkono leidžiama įrengti, kai ten yra ne daugiau kaip 50 vietų. Vasaros tipo kino teatruose be fojė antruoju išėjimu iš salės gali būti įėjimas į ją.

137. Salėse su estradomis, kai žiūrovų vietų skaičius ne didesnis kaip 500 (kino teatruose – nepaisant vietų skaičiaus), antrą išėjimą iš estrados galima projektuoti per žiūrovų salę.

138. Projektuojant patalpas, perskiriamas transformuojamomis pertvaromis, būtina numatyti išėjimus iš kiekvienos patalpos dalies.

139. Draudžiama evakuoti iš balkonų žiūrovus per žiūrovų, aktų ar sporto sales.

140. Išėjimus iš aparatinių ir šviesos projekcinių į regyklos patalpas leidžiama įrengti tik per nedegius tambūrus su savaime užsidarančiomis durimis arba koridorių.

141. Vieno aukšto kaimo parduotuvėse, kurių prekybos salė ne didesnė kaip 150 m², antrą išėjimą iš jos leidžiama įrengti per pagalbines patalpas (išskyrus sandėlius).

142. Parduotuvėse, kurių prekybos arba sandėlių plotas ne didesnis kaip 250 m², leidžiama prekes tiekti į prekybos salę tiesiai iš sublokuotų su ja sandėlių, neatskirtų priešgaisrinėmis sienomis ir durimis.

143. Viešbučiai, įrengti stotyse, turi turėti atskirus evakuacijos kelius.

144. Ilgesni kaip 60 m koridoriai turi būti suskirstyti sandariomis pertvaromis ir savaime užsidarančiomis durimis ne rečiau kaip kas 60 m viena nuo kitos ir esančiomis ne didesniu kaip 60 m atstumu nuo koridoriaus galo. Gydomo įstaigų palatų koridoriai ne rečiau kaip kas 42 m atskiriami priešgaisrinėmis pertvaromis ir durimis.

145. Dešimties aukštų ir aukštesniuose pastatuose reikia įrengti N tipo neuždūmijamas laiptines. Viena iš dviejų laiptinių (arba pusė, kai jų yra daugiau) turi būti N1 tipo neuždūmijama. Atstumas aukštuose tarp įėjimų ir išėjimų į tokias laiptines turi būti ne mažesnis kaip 2,5 m. Įėjimus į neuždūmijamas laiptines draudžiama projektuoti per liftų holus (išskyrus atvejus, kai liftų šachtose įrengiamos EI30 atsparumo ugniai durys). Neuždūmijamas laiptines draudžiama projektuoti išorinių pastato sienų vidaus kampuose. Kitas laiptines reikia projektuoti N2 arba N3 tipo. Neuždūmijamos laiptinės su papildomu oro slėgiu suskirstomos į sekcijas 1 tipo priešgaisrinėmis pertvaromis, įrengiant jas viduriniame pastato aukšte, tačiau ne rečiau kaip kas dešimt pastato aukštų. Tokių laiptų uždūnijimui išvengti į sekcijų viršutinę dalį tiekiamas švarus oras iš lauko. Papildomas oro slėgis sekcijos viršutinėje dalyje neturi būti didesnis kaip 150 Pa, o apatinėje – ne mažesnis kaip 20 Pa (kai vienerios laiptinės durys yra atviros). Ventilatorių našumas, šachtų ir vožtuvų skerspjūviai nustatomi skaičiavimais. PASTABA. Mažesniuose nei 10 aukštų pastatuose laiptines, kai jos aukštesnės kaip 30 m, reikia projektuoti pagal 10–16 aukštų pastatų reikalavimus.

146. Išėjimas iš neuždūmijamos laiptinės (kurioje gaisro metu sudaromas papildomas oro slėgis) į vestibulį turi būti numatytas per 1 tipo tambūrą-šliuzą.

147. N2 tipo laiptinių sienose neturi būti kitų angų, išskyrus langus į lauką, duris į aukštų koridorius, vestibulį arba į lauką, taip pat angas orui tiekti, kad būtų sudarytas papildomas slėgis.

148. 10 aukštų ir aukštesniuose pastatuose vidinės sienos ir pertvaros (tarp jų ir iš šviesai laidžių medžiagų), atskiriančios evakuacijos kelius, turi būti 1 tipo priešgaisrinės.

149. Išėjimus iš liftų reikia projektuoti per liftų holus. Iki 10 aukštų pastatuose, kai yra ne daugiau kaip 2 liftai, išėjimai gali būti tiesiai į laiptų aikštelę. Draudžiama įrengti tiesioginį išėjimą į liftų holą iš sandėlių ir kitų patalpų, kuriose laikomos ar naudojamos degios medžiagos.

150. Liftų šachtų durys rūsiuose ir cokoliniuose aukštuose turi būti į holus arba tambūrus, atskirtus 1 tipo priešgaisrinėmis pertvaromis. Holų ir tambūrų durys turi būti EI15 atsparumo ugniai.

151. Atliekų surinkimo kamera turi turėti atskirą išėjimą į lauką, izoliuotą nuo išėjimo iš pastato aklina siena bei atskirta nuo gretimų patalpų 1 tipo priešgaisrinėmis pertvaromis ir perdangomis.

152. Mažesnių kaip 10 aukštų pastatų koridoriuose, kuriais evakuojama 50 ir daugiau žmonių ir nėra natūralaus apšvietimo, turi būti įrengti dūmų šalinimo įrenginiai.

153. Didžiausias leidžiamas atstumas nuo labiausiai nutolusios patalpos (darbo vietos) iki artimiausio evakuacinio išėjimo nustatomas atsižvelgiant į Statinio paskirtį bei žmonių skaičių jame, Statinio vidaus suplanavimo ypatumus, statybos produktų degumo klasę ir Statinio atsparumą ugniai. Visais atvejais šis atstumas turi būti ne didesnis kaip 65 m. Prekybos įmonėse, kuriose prekybos salės tūris didesnis kaip 10 000 m³, šį atstumą leidžiama padidinti iki 80 m. Evakuacijos 2 tipo laiptais kelio ilgis nustatomas dauginant laiptų aukštį iš trijų.

154. Evakuacijos kelių nustatymo principai tokie patys, kaip ir evakuacinių išėjimų. Evakuacijos keliais negali būti laikomi:

154.1. liftai ir eskalatoriai;

154.2. koridoriai su išėjimais iš lifto šachtų, liftų holai ar tambūrai prieš liftus, jeigu liftų šachtas atitveriančios konstrukcijos ir durys į liftų šachtas neatitinka I tipo priešgaisrinėms užtvarams keliamų reikalavimų;

154.3. laiptinės, kurių aikštelės yra koridoriaus dalis;

154.4. Statinių stogai, išskyrus I atsparumo ugniai laipsnio pastato naudojamus stogus, arba stogus, apsaugotus ne žemesnės kaip A2-s1, d0 degumo klasės statybos produktais;

154.5. 2 tipo laiptinės, jungiančios daugiau kaip du aukštus. 155. Evakuacijos keliuose neturi būti jokios įrangos, išdėstytos žemiau kaip 2,0 m, dujotiekio ir karšto vandens vamzdinių, sieninių spintų, išskyrus inžinerinių sistemų bei gaisrinių čiaupų spintas.

156. Durys į tambūrus-šliuzus su papildomo oro slėgio sudarymu gaisro metu, taip pat į patalpas, kuriose įrengta automatinė dūmų pašalinimo sistema, turi turėti automatinio jų uždarymo gaisro metu mechanizmus. Statiniuose, aukštesniuose kaip 15 m, tokios durys turi būti ne žemesnio kaip E15 atsparumo ugniai.

157. Prekybos salėse pagrindinių praėjimų plotis turi būti ne mažesnis kaip:

157.1. 1,4 m, kai prekybos plotas iki 100 m²;

157.2. 1,6 m, kai prekybos plotas 100–150 m²;

157.3. 2,0 m, kai prekybos plotas 150–400 m²;

157.4. 2,5 m, kai prekybos plotas daugiau kaip 400 m². Praėjimų plotas tarp kontrolierių – kasininkų kabinų, sukamųjų vartelių, pirkėjų atsiskaitymo aikštelėje ir už jos į pagrindinių praėjimų plotą neįtraukiamas.

158. Prekybos ar buitinio aptarnavimo įmonės lankytojų evakuacijos keliai projektuojami atsižvelgiant į tai, kad vienam pirkėjui ar lankytojui skiriama: 2,5 m² – miestų ir miestų tipo gyvenviečių parduotuvėse (prekybos salių ploto), maitinimo ar paslaugų įmonėse (lankytojų patalpų), turgaviečių salėse; 4,0 m² – kaimo, miestelių parduotuvėse (prekybos salių ploto). Demonstravimo ir šeimyninių apeigų salėse žmonių skaičius nustatomas pagal salės vietų skaičių. Į prekybos plotą įskaitomas prekybos įrangos užimamas plotas.

159. Prekybos, paslaugų ir maitinimo paskirties pastatuose (patalpose) evakuacijos kelius leidžiama įrengti ir per tarnybines (išskyrus krovimo ir sandėliavimo) patalpas.

160. I atsparumo ugniai laipsnio pastatuose evakuacijos keliai iš sporto salių su tribūnomis ir kitokių žiūrovų salių turi užtikrinti žmonių evakuaciją per 9 lentelėje nurodytą laiką.

9 lentelė

Salės tipas	Ilgiausias evakuacijos laikas t, min.						
	iš salės, kai jos tūris, tūkst. m ³						
	iki 5	10	20	25	40	60	
Salės su ardoliais scenoje	1,5	2	2,5	2,5	-	-	6
Salės be ardelių scenoje	2	3	3,5	3,7	4	4,5	6

Salės tūris nustatomas pagal ją ribojančias konstrukcijas (salėse su tribūnomis tūris skaičiuojamas be tribūnų tūrio). Kai salės tūris nenurodytas 9 lentelėje, evakuacijos laikas nustatomas interpoliacijos būdu. II atsparumo ugniai laipsnio pastatams 9 lentelėje nurodyti duomenys sumažinami 30 %, o III atsparumo – 50 %. Salėse, kurių tūris iki 60 tūkst. m³, kai evakuaciniai išėjimai iš jų įrengiami didesniame negu pusės salės aukštyje, evakuacijos laikas imamas du kartus mažesnis negu nurodytas 9 lentelėje. Kai salės tūris (V) didesnis nei 60 tūkst. m³, evakuacijai skirtas laikas nustatomas pagal formulę: $t_{\text{evak.}} = 0,115 \times (V \times (-(-1/3)))$, bet ne ilgiau kaip 6 min., kur V – salės tūris. Pagal šią formulę apskaičiuotas evakuacijai būtinas laikas sumažinamas 35 %, kai išėjimai įrengti salės aukščio viduryje, ir 65 %, jei jie yra 0,8 salės aukštyje. Jeigu išėjimai yra tarpiniuose ar žemesniuose aukščiuose negu nurodyta, evakuacijos laikas apskaičiuojamas interpoliacijos, o kai didesniuose – ekstrapoliacijos būdu. Evakuacijos laikas iš pastato, kurio salės tūris viršija 60 tūkst. m³, neturi būti didesnis kaip 10 min. Evakuacijos laikas nuo scenos (estrados) turi būti ne didesnis kaip 1,5 min., o evakuojamų žmonių skaičius nustatomas

imant 1 žmogų 2 m² scenos planšetės ploto. Evakuacijos laikas neuždūmijamais laiptais neįskaitomas į žmonių evakuacijos iš pastato laiką.

161. Evakuacijos kelių plotis turi būti ne mažesnis kaip (m):

161.1. 1,0 – horizontalių ir nuožulnių praėjimų bei laiptų dengtuose ir atviruose sporto paskirties statiniuose;

161.2. 1,35 – evakuacinių angų dengtų sporto paskirties statinių tribūnose;

161.3. 1,5 – evakuacinių angų atvirų sporto paskirties statinių tribūnose. Dengtuose sporto paskirties statiniuose, kuriuose salės tūris didesnis kaip 60 tūkst. m³, per vieną išėjimą evakuojamų žmonių skaičius turi būti ne didesnis kaip 600. Kai sporto arenoje, turinčioje tik du evakuacinius išėjimus, įrengiamas parteris žiūrovams, atstumas tarp šių išėjimų turi būti ne mažesnis kaip pusė salės ilgio.

162. Žiūrovų salių ir sporto paskirties statinių evakuacijos keliuose esančios durys turi būti su sandarinančiais tarpikliais ir savaiminio uždarymo mechanizmais. Tokių durų plotis turi būti 1,2–2,4 m, o užkulisų plotis – ne mažesnis kaip 2,4 m. Įėjimų į lodžas mažiausias durų plotis – 0,8 m. Praėjimų tarp kėdžių, krėslų ar suolų eilių plotis turi būti ne mažesnis kaip 0,45 m. Nepertraukiamoje kėdžių eilėje turi būti ne daugiau kaip 26 vietos (esant išėjimui į vieną pusę) ir ne daugiau kaip 50 vietų (esant išėjimams į dvi puses).

163. Evakuacijos keliuose neleidžiami mažesni kaip 45 cm aukščio skirtumai (išskyrus durų slenksčius). Aukščio skirtumo vietose turi būti įrengti ne mažiau kaip trijų pakopų laiptai arba ne didesnio kaip 1:6 nuolydžio pandusai.

Aukštesni kaip 45 cm laiptai turi turėti aptvėrimą.

Evakuacijos keliuose draudžiama įrengti laiptus, turinčius skirtingą pakopų aukštį ar plotį vieno maršo ir laiptinės ribose.

Punkto pakeitimai:

Nr. [D1-422](#), 2004-08-03, Žin., 2004, Nr. 125-4519 (2004-08-10), i. k. 104301MISAK00D1-422

164. Laiptatakių plotis turi būti ne mažesnis kaip bet kurio evakuacinio išėjimo (durų) plotis, bet ne mažesnis kaip:

164.1. 1,35 m – P1.1 grupės Statiniuose;

164.2. 1,2 m – Statiniuose, kuriuose vienu metu bet kuriame aukšte (išskyrus pirmąjį) gali būti daugiau kaip 200 žmonių;

164.3. 0,9 m – visais kitais atvejais.

165. Laiptų nuolydis evakuacijos keliuose turi būti ne didesnis kaip 1:1, pakopų aukštis – ne didesnis kaip 22 cm, pakopų plotis – ne mažesnis kaip 25 cm. Atskirais atvejais, atvirų laiptų, kuriais gali naudotis ne daugiau kaip 5 žmonės, nuolydį galima padidinti iki 1:2.

166. Draudžiama naudoti kaip evakuacinius 3 tipo laiptus P1.1 grupės Statiniuose, kuriuose gali būti žmonių su protine ar fizine negalia. Kitais atvejais 3-io tipo laiptai turi būti iš ne žemesnės kaip A2-s1, d0 degumo klasės statybos produktų, turėti aikšteles evakuacinių išėjimų lygyje ir ne mažesnio kaip 1,2 m aukščio aptvėrimus. Tokie laiptai turi būti išdėstomi ne mažesniu kaip 1,0 m atstumu nuo langų angų. 3 tipo laiptų, naudojamų evakuacijai, nuolydis turi būti ne didesnis kaip 1:1 – P1.1 grupės Statiniuose ir 1:2 – kitų grupių Statiniuose.

167. Laiptų aikštelių plotis turi būti ne mažesnis kaip laiptų maršų plotis, o prieš įėjimus į liftą su varstomomis durimis – ne mažesnis už laiptų maršo ir pusės durų pločio sumą, bet ne mažesnis kaip 1,6 m. Tiesių laiptų tarpinių aikštelių plotis turi būti ne mažesnis kaip 1,0 m. Į laiptines atidaromos durys neturi sumažinti normuojamo laiptų aikštelių pločio.

168. Laiptinėse neleidžiama įrengti dujotiekio, karšto vandens ar kitokių skysčių vamzdinių, sieninių spintų (išskyrus inžinerinių sistemų spintas), elektros kabelių bei laidų (išskyrus laiptinių ir koridorių apšvietimo instaliaciją), bet kokios paskirties patalpas, išėjimus iš krovinių liftų ir keltuvų, taip pat išdėstyti įrangą žemiau kaip 2,2 m iki pakopų ir laiptų aikštelių viršaus. Iki 28 m aukščio Statinių laiptinėse leidžiama įrengti atliekų šalinimo vamzdžius ir patalpų apšvietimo instaliaciją.

169. Laiptinėse (išskyrus neuždūmijamas laiptines) galima įrengti ne daugiau kaip du keleivinius lifthus, jeigu lifto šachtų atitvarinės konstrukcijos iš ne žemesnės kaip A2-s1, d0 degumo klasės statybos produktų. Neuždūmijamose laiptinėse galima išdėstyti tik šildymo prietaisus.

170. Laiptinės turi turėti išėjimą tiesiai į lauką. Jeigu laiptinės turi išėjimą ir į vestibulį, šis turi būti atskirtas nuo koridorių bei kitų patalpų 1 tipo priešgaisrinėmis pertvaromis. N1 tipo neuždūmijamų laiptinių išėjimai turi būti tik į lauką.

171. Laiptinės (išskyrus L2 tipo laiptines) turi turėti ne mažesnio kaip 1,2 m² ploto natūralios šviesos angas (kiekviename aukšte) išorinėse sienose. P2, P3, P4, P5.2 grupių Statiniuose ne daugiau kaip pusė laiptinių gali būti N2 ar N3 tipo be natūralios šviesos laiptinės. L2 tipo laiptinės turi turėti ne mažesnę kaip 4 m² natūralios šviesos angą denginyje ir ne mažesnio kaip 0,7 m pločio tarpą tarp laiptų maršų arba ne mažesnio kaip 2 m² horizontalaus ploto natūralios šviesos šulinį per visą laiptinės aukštį.

172. N2 ir N3 tipo neuždūmijamose laiptinėse turi būti įrengtas priešdūminis vėdinimas pagal STR 2.09.02:1998 „Šildymas, vėdinimas ir oro kondicionavimas“ [4.18] reikalavimus. Aukštesniuose kaip 16 aukštų Statiniuose (ir kitais projektavimo sąlygose nurodytais atvejais) N2 tipo laiptinės turi būti padalytos į gaisrinius skyrius, įrengiant perėjas tarp skyrių už laiptinės ribų. Vienas gaisrinis skyrius turi apimti ne daugiau kaip 10 pastato aukštų. Jeigu N2 tipo laiptinėse įrengiami langai, – jie turi būti nevarstomi.

173. Užtikrinant N1 tipo laiptinių neuždūmijimą, turi būti laikomasi šių reikalavimų: perėjos per oro zoną neturi būti įrengiamos prie vidinių Statinio kampečių, jos turi būti aptvertos ne žemesne kaip 1,2 m aukščio tvorele, perėjos plotis – ne mažesnis kaip 1,2 m, tarpas tarp durų oro zonoje – ne mažesnis kaip 1,2 m, tarpas tarp laiptinės durų ir artimiausio lango – ne mažesnis kaip 2,0 m.

174. L1 tipo laiptines galima įrengti iki 28 m aukščio visų grupių Statiniuose. P5.2 grupės Statiniuose įėjimai iš koridorių į tokias laiptines turi būti per tambūrus-šliuzus su papildomu oro slėgiu (kaip N3 tipo laiptinėse).

175. L2 tipo laiptines galima įrengti ne aukštesniuose kaip 9 m visų grupių Statiniuose, bet tokios laiptinės gali sudaryti ne daugiau kaip pusę visų Statinio laiptinių. Mažiausią aukštį galima didinti iki 12 m, jeigu šviesos anga denginyje turi automatinio atidarymo gaisro metu mechanizmą.

176. Aukštesniuose kaip 28 m visų grupių Statiniuose turi būti įrengiamos N1 tipo laiptinės. Atskirais atvejais, atsižvelgiant į Statinio naudojimo paskirtį, gali būti įrengiamos ir N2 tipo laiptinės, bet jų skaičius turi būti ne didesnis kaip pusė visų laiptinių skaičiaus.

177. Statiniuose su neuždūmijamomis laiptinėmis turi būti įrengtas visų bendrųjų koridorių, vestibulių, fojė ir holų priešdūminis vėdinimas.

178. Šildymas, vėdinimas, oro kondicionavimas, vandens, dujų tiekimas, žaibosauga, priešgaisrinė automatika ir elektrotechniniai įrenginiai projektuojami vadovaujantis šių įrenginių projektavimo normomis.

179. Gydomo įstaigose leidžiama įrengti centralizuotą dujų tiekimą virtuvėse, laboratorijose ir stomatologijos klinikose, jei jos įrengtos atskiruose pastatuose.

180. Statinio ar jo dalių reikalavimai nustatomi Statinio projekto techninėse specifikacijose A kategorijos techninių specifikacijų-statybos techninių reglamentų ir Statiniui bei jo dalims skirtų standartų pagrindu, o statybos produktų reikalavimai-Statinio projekto techninėse specifikacijose B kategorijos techninių specifikacijų – statybos produktų standartų ir techninių liudijimų pagrindu.

III SKIRSNIS. HIGIENA. SVEIKATA. APLINKOS APSAUGA

181. Visuomeninės paskirties statiniai turi būti suprojektuoti taip, kad būtų užtikrintos tinkamos Statinyje esančių žmonių higienos sąlygos, nekiltų grėsmė žmonių sveikatai dėl kenksmingų dujų išsiskyrimo, pavojingų kietųjų dalelių ar dujų atsiradimo ore, pavojingos spinduliuotės, vandens ar dirvožemio taršos, nuotekų, dūmų, kietųjų ar skystųjų atliekų netinkamo šalinimo, Statinių konstrukcijų ar Statinių vidaus drėgmės [4.8].

182. Reikalavimai visuomeninės paskirties pastatų vidaus aplinkai nustatyti HN 33-1:2003 [4.36], HN 35:2002 [4.45], HN 42:1999 [4.34], HN 50:1994 [4.47], HN 73-2001 [4.51], HN 80:2000 [4.54], HN 98:2000 [4.35]; HN 36:2002 [4.46], HN 105:2001 [4.57].

183. Reikalavimai visuomeninės paskirties pastatų vandens tiekimui nustatyti HN 24:2003 [4.43], STR 2.07.01:2003 [4.25].

184. Reikalavimai visuomeninės paskirties pastatų nuotekoms šalinti nustatyti STR 2.07.01:2003 [4.25].

185. Reikalavimai visuomeninės paskirties pastatų atliekoms tvarkyti nustatyti HN 66:2000 [4.49];

186. Visuomeninės paskirties statiniuose turi būti numatytos atliekų šalinimo ir dulkių valymo sistemos, taip pat laikino atliekų laikymo patalpos.

187. Atliekų šalinimo vertikalūs vamzdiniai (neįrengiant pneumatinės sistemos) turi būti įrengiami:

187.1. 3 aukštų ir aukštesniuose aukštojo mokslo įstaigų pastatuose, daugiau kaip 100 vietų viešbučiuose bei moteliuose;

187.2. 2 aukštų ir aukštesniuose, daugiau kaip 250 lovų ligoninių, daugiau kaip 130 lovų gimdymo namų pastatuose;

187.3. 5 aukštų ir aukštesniuose kitos paskirties pastatuose. Įrengiant patalpas esamų statinių pastogėse, esama atliekų šalinimo sistema gali būti nekeičiama.

188. Atliekų šalinimo vamzdiniai turi būti nepralaidūs orui ir neturi būti išdėstomi šalia patalpų, kuriose nuolat būna žmonių. Atliekų surinkimo patalpa turi būti tiesiai po atliekų šalinimo vamzdžiu, turi būti atskirta nuo kitų patalpų priešgaisrinėmis pertvaromis, turi turėti tiesioginį išėjimą į lauką, atskirtą nuo bendrų įėjimų į pastatą priešgaisrinio ekranu. Patalpos aukštis turi būti ne mažesnis kaip 1,95 m.

189. Centralizuota ar kombinuota dulkių surinkimo ir šalinimo sistema turi būti įrengiama:

189.1. teatruose, koncertų salėse, muziejuose;

189.2. skaityklose, paskaitų salėse, daugiau kaip 200 tūkst. tomų talpos knygų saugyklose;

189.3. parduotuvėse, kurių prekybos plotas didesnis kaip 6500 m²;

189.4. viešbučiuose, sanatorijose, poilsio ir turizmo įstaigose, stacionaraus gydymo įstaigose, turinčiose 500 ir daugiau vietų;

189.5. kitose viešojo naudojimo įstaigose, turinčiose 800 ir daugiau darbo vietų;

189.6. įstaigose su padidintais sanitariniais higieniniais reikalavimais. Projektuojant kombinuotą dulkių surinkimo-šalinimo sistemą, vieno priėmimo vožtuvo aptarnavimo spindulys turi būti ne didesnis kaip 50 m.

190. Visuomeninės paskirties statiniuose be natūralaus apšvietimo galima įrengti: įvairios paskirties žiūrovų, konferencijų, paskaitų sales ir kuluarus, prekybos sales, buitinio aptarnavimo salonus, sporto ir sveikatingumo sales bei pagalbines patalpas, trenerių bei instruktorių patalpas, automobilių stovėjimo aikštes, priešoperacines, narkozės patalpas, tualetus ir persirengimo patalpas, sanitarines švaryklas ir kitos paskirties patalpas, kuriose nenumatomos nuolatinės darbo vietos. Mokymo įstaigų koridoriai, naudojami rekreacijai, turi turėti natūralų apšvietimą.

191. Patalpose su natūraliu apšvietimu turi būti numatyta natūralaus vėdinimo per orlaides, atidaromus langus ir pan. galimybė, išskyrus patalpas, kuriose įrengiamas oro kondicionavimas arba kuriose dėl technologijos reikalavimų turi būti tik mechaninis vėdinimas.

192. Ikimokyklinio ugdymo įstaigų priešmokyklinių arba pirmaklasių grupių kambariai, bendrojo lavinimo mokyklų ir internatinių mokyklų 1–4 klasių mokymo patalpos, internatinių mokyklų miegamieji turi turėti ne trumpesnę kaip 2,5 val. nepertraukiamą insoliaciją nuo kovo 22 d. iki rugsėjo 22 d.

193. Visų grupių mokyklose mokymo, mokymo ir gamybos, darbinio mokymo patalpose pagrindinis natūralios šviesos srautas turi sklisti iš kairiosios pusės. Kai mokymo patalpos (klasės, kabineto) plotis yra didesnis kaip 6 m, turi būti numatytas natūralus apšvietimas ir iš dešinės pusės.

194. Natūralaus ir dirbtinio apšvietimo bendrieji reikalavimai pateikti HN 98:2000 [4.35].

195. Visuomeninės paskirties statinių šildymo, vėdinimo ir oro kondicionavimo pagrindiniai reikalavimai pateikti STR 2.09. 02:1998 [4.18], HN 69-1997 [4.29] ir HN 42:1999 [4.34].

196. Atskiros šildymo sistemos šakos turi būti numatomos:

196.1. konferencijų salėms arba maitinimo salėms maitinimo įstaigose su maisto gamybos patalpomis (konferencijų salėse iki 400 vietų, maitinimo salėse iki 160 vietų, išdėstytose bendrame pastato tūryje, atskiros šakos gali būti nenumatomos), žiūrovų salėms, scenoms, vestibuliams, fojė, kuluarams, šokių salėms; mažoms salėms (su scena) teatrų Statiniuose;

196.2. bibliotekoms, kurių talpa daugiau kaip 200 tūkst. vnt. (skaitykloms, paskaitų salėms, saugyklos);

196.3. prekybos įmonėms, kurių prekybos plotas didesnis kaip 400 m²; 196.4. gyvenamosioms patalpoms.

197. Ikimokyklinio ugdymo įstaigų pastatuose ir patalpose, kuriose nuolat būna ikimokyklinio amžiaus vaikų, aštrias briaunas turintys šildymo prietaisai turi būti apsaugoti nuimamomis grotelėmis.

198. Ikimokyklinio ugdymo įstaigų pirmo aukšto patalpose bei specialiojo ikimokyklinio ugdymo įstaigų persirengimo ir miegamosiose patalpose, kuriose būna fiziškai neįgalių vaikų, turi būti įrengiamos šildomos grindys, žiemos metu palaikančios ne žemesnę kaip 23 °C temperatūrą.

199. Ikimokyklinio ugdymo įstaigose oro, šalinamo iš maisto gamybos patalpų, ortakiai neturi kirsti grupių ir miegamųjų patalpų.

200. Oru šildomose bendrojo lavinimo mokyklose ir internatinėse mokyklose oro temperatūra šildymo sistemoje turi būti ne aukštesnė kaip 40 °C. Naudojant šildymo oru sistemas, mokymo patalpos neturi būti natūraliai vėdinamos.

201. Žiūrovų įstaigų salėse gali būti neįrengiami šildymo prietaisai, jeigu kompensuojant pašalintą iš patalpų orą pašildytu lauko oru recirkuliuotu oru ar naudojant oro kondicionavimą, skaičiuojamoji oro temperatūra pertraukos tarp renginių metu nenukrenta žemiau kaip 8 °C, skaičiuojamuosius lauko oro parametrus imant pagal B grupės parametrus. Scenos patalpose turi būti įrengiami šildymo prietaisai.

202. Žiūrovų įstaigų Statiniuose turi būti atskiros mechaninio vėdinimo sistemos žiūrovų salėse, scenos (estrados) patalpų grupėse bei administracinių ir pagalbinių patalpų grupėse. Žiūrovų salėse šalinamo oro kiekis turi sudaryti 90 % tiekiamo (įskaitant ir recirkuliuojamą) oro; per scenos erdvę gali būti šalinama ne daugiau kaip 17 % šalinamo iš salės oro kiekio. Oro temperatūra žiūrovų salėse turi būti ne žemesnė kaip:

202.1. kino teatruose – 16 °C;

202.2. teatruose – 20 °C (scenos patalpose – 22 °C). Tiekiamo lauko oro kiekis turi būti ne mažesnis kaip 20 m³ vienam žiūrovui.

203. Bibliotekų, kurių fondas 1 mln. ir daugiau vienetų, saugyklose, retų knygų ir rankraščių saugyklose, valstybės reikšmės archyvų saugyklose turi būti įrengiamas oro kondicionavimas.

204. Bibliotekų skaityklos, mokymosi patalpos ir saugyklos, kurių fondas – 200 tūkst. vienetų ir daugiau, gali būti šildomos oru, derinant su oro tiekimo ar oro kondicionavimo sistemomis. Naudojant recirkuliuotą orą, lauko oro kiekis saugyklose turi būti ne didesnis kaip 10 % bendro tiekiamo oro kiekio, o saugyklose ir mokymosi patalpose – ne mažesnis kaip 20 m³ vienam žmogui. Archyvų saugyklos, kuriose saugoma daugiau kaip 300 tūkst. vienetų bylų (leidinių), turi būti šildomos oru, o kitos šių pastatų patalpos – vandeniu.

205. Bibliotekose, kurių fondas – 200 tūkst. ir daugiau vienetų leidinių, turi būti įrengiamos atskiros oro tiekimo sistemos saugyklose, skaityklose ir mokymosi patalpose.

206. Iš lauko oro, tiekiamo į bibliotekų saugyklas, taip pat recirkuliuojamo oro specialiais įrenginiais iki mažiausios leidžiamos koncentracijos turi būti išvalomas dulksės. Skaičiuojant šalinamo oro kiekį, reikia atsižvelgti į tai, kad didžiausioje saugykloje oras turi būti keičiamas šešis kartus per valandą. Bibliotekose ir archyvų pastatuose oro temperatūra turi būti ne žemesnė kaip 18 °C, santykinė drėgmė – 55 %. Bibliotekose, kurių fondai 1 mln. ir daugiau vienetų leidinių, ir valstybinės reikšmės archyvų saugyklose visais metų laikais turi būti vienoda 18 °C temperatūra. Kitais atvejais leistini ne didesni kaip +/- 3 °C nuokrypiai. Oro pasikeitimas per valandą turi būti:

- 206.1. apskaitos dokumentų, tarnybinių katalogų saugyklose – 1 kartą šalinamas ir 1 kartą tiekiamas;
- 206.2. reprodukavimo ir kopijavimo patalpose – 3 kartus šalinamas ir 2 kartus tiekiamas;
- 206.3. atsakingų fondų saugotojų patalpose – 1,5 karto šalinamas ir 2 kartus tiekiamas.
207. Prekybos įmonėse skaičiuojamoji oro temperatūra turi būti ne žemesnė kaip:
- 207.1. maisto prekių parduotuvėse – 14 °C;
- 207.2. ne maisto prekių ir universalinėse parduotuvėse – 15 °C.
208. Sporto, kūno kultūros ir sveikatingumo pastatuose santykinė oro drėgmė turi būti:
- 208.1. sporto salėse be žiūrovų vietų ir baseinų mankštos patalpose – 30-60 %;
- 208.2. baseinų salėse – 50-60 %. Skaičiuojant baseinų salių atitvarų šilumos laidumą, santykinę drėgmę reikia imti 67 %, o vidaus temperatūrą – 27 °C. Naudojant klijuotos medienos konstrukcijas, santykinė oro drėgmė turi būti ne mažesnė kaip 45 %, o temperatūra – ne aukštesnė kaip 35 °C. Sporto salėse be žiūrovų skaičiuojamoji oro temperatūra turi būti 15°C, visais kitais atvejais – 18 °C.
209. Dengtose čiuożyklose bei universaliose sporto salėse su dirbtiniu ledu turi būti numatomi skirtingi vėdinimo režimai:
- 209.1. jei yra ledo ir žiūrovų;
- 209.2. jei yra ledo be žiūrovų;
- 209.3. jei nėra ledo ir yra žiūrovų. Susidariusiam kondensatui pašalinti turi būti įrengiama atskira perdangos šildymo oru sistema. Kitose sporto salėse turi būti du vėdinimo režimai: su žiūrovais ir be žiūrovų.
210. Drėgnose ir šlapiose patalpose negalima įrengti nišų šildymo prietaisams išorinėse sienose. Oro šalinimo iš tualetų ir rūkymo patalpų sistemos gali būti sujungtos su oro šalinimo iš dušinių sistemomis.
211. Medicinos įstaigose oro kondicionavimas turi būti įrengiamas operacinėse, narkozės patalpose, gimdyklose, pooperacinėse ir reanimacijos palatose, intensyviosios terapijos bei ligonių su nudegimais palatose, naujagimių, krūtimi maitinamų, neišnešiotų ir traumotų kūdikių palatose, barokamerų patalpose, taip pat vivariumų, į kuriuos nepatenka patogeninė flora, steriliose zonose. Kiti medicinos įstaigų šildymo ir vėdinimo reikalavimai pateikti HN 47-1995 [4.27].
212. Leidžiami triukšmo lygiai, jų apskaičiavimo ir matavimo metodika visuomeninės paskirties statiniuose, jų teritorijose (sklypuose) bei patalpose pateikta HN 33-1:2003 [4.36].
213. Visuomeninės paskirties statinių ir patalpų pritaikymo žmonėms su negalia reikalavimai pateikti reglamente STR 2.03.01: 2001 [4.14].
214. Statinio ar jo dalių reikalavimai nustatomi Statinio projekto techninėse specifikacijose A kategorijos techninių specifikacijų-statybos techninių reglamentų ir Statiniui bei jo dalims skirtų standartų pagrindu, o statybos produktų reikalavimai – Statinio projekto techninėse specifikacijose B kategorijos techninių specifikacijų-statybos produktų standartų ir techninių liudijimų pagrindu.

IV SKIRSNIS. SAUGUS NAUDOJIMAS

215. Visuomeninės paskirties statiniai turi būti suprojektuoti ir pastatyti taip, kad juos naudojant ir prižiūrint būtų išvengta nelaimingų atsitikimų (paslydimo, kritimo, susidūrimo, nudegimo, nutrenkimo, sužalojimo elektros srove, sprogo ir pan.) rizikos [4.9].
216. Nelaimingų atsitikimų rizikos veiksniai, rizikos prevencijos reikalavimai, projektinių sprendinių tinkamumas ir patikimumas, statybos produktams keliami atitinkami reikalavimai, atsižvelgiant į naudojimo paskirtį ir ypatumus, turi būti nurodyti Statinio projekto aiškinamajame rašte ir techninėse specifikacijose [4.5].
217. Turi būti parengti tokie projektiniai sprendiniai ir parinkti tokie statybos produktai, kad naudojant Statinį būtų išvengta:
- 217.1. kritimo paslydus, naudojant grindų dangai neslidžias medžiagas bei ribojant staigius slidumo pasikeitimus; taip pat turi būti atsižvelgta į vandens, sniego ar riebalų buvimo paviršiuje galimybę;

217.2. kritimo užkliuvus ar apvirtus, numatant žmonių judėjimo vietose lygius grindų paviršius, išvengiant staigaus lygio kritimo, slidumo pasikeitimo ar žemų kliūčių; įrengiant tinkamą judėjimo kelių, įskaitant avarinį ir evakuacinį apšvietimą; numatant išėjimo maršrutus su saugiu ir adekvačiu apšvietimu net ir sutrikus elektros tiekimui;

217.3. kritimo pasikeitus grindų lygiui, numatant laiptų pakopų aukštį ir plotį pagal įvairioms Statinių grupėms keliamus reikalavimus, reikiamo aukščio aptvarus, turėklus, baliustradas, parapetus; patogius naudoti rampų (pandusų) nuolydžius, atsižvelgiant į neįgaliųjų asmenų saugą; ribojant angas iki vaikams saugaus dydžio, neleidžiančio jiems įkliūti į šias angas.

218. Viename laiptų marše (išskyrus laiptus siaurėjančiomis pakopomis) turi būti ne mažiau kaip 3 ir ne daugiau kaip 16 pakopų (pakilimų).

Pirmame aukšte viename laiptų marše gali būti ne daugiau kaip 18 pakopų (pakilimų).

Punkto pakeitimai:

Nr. [D1-422](#), 2004-08-03, Žin., 2004, Nr. 125-4519 (2004-08-10), i. k. 104301MISAK00D1-422

219. Laiptų maršų nuolydis (išskyrus sporto paskirties statinių žiūrovų tribūnų laiptus) turi būti ne didesnis kaip 1:2. Laiptų į rūsius, cokolinius aukštus ir pastoges maršų nuolydis gali būti 1:1,5, jeigu šiais laiptais nenumatoma evakuoti žmones. Perėjose tarp eilių žiūrovų salėse, sporto paskirties statinių tribūnose bei auditorijose įrengiamų laiptų nuolydis gali būti ne didesnis kaip 1:1,6, o įrengiant turėklus – 1:1,4 (turėklų ar kitokių aptvarų aukštis tokiu atveju turi būti ne mažesnis kaip 0,9 m). Neleidžiama įrengti laiptų ar pakopų žmonių perėjose (evakuacijos keliuose) tarp tribūnų sporto paskirties statiniuose (tuneliuose).

220. Žmonių judėjimo keliuose įrengiamų rampų (pandusų) išilginis nuolydis turi būti ne didesnis kaip 1:12 (8,3 %), o stacionaraus gydymo įstaigose – 1:20, vienos ištisinės juostos ilgis – ne didesnis kaip 9000 mm ir pakilimo aukštis – ne didesnis kaip 750 mm. Panduso juostos skersinis nuolydis neleidžiamas.

221. Aptvarų, turėklų, baliustradų aukštis turi būti ne mažesnis kaip:

221.1. laiptų maršų ir aikštelių – 0,90 m;

221.2. išorės laiptų maršų ir aikštelių – 1,20 m;

221.3. ikimokyklinio ugdymo įstaigose, bendrojo lavinimo ir internatinėse mokyklose (pirmosioms klasėms) – 1,20 m;

221.4. laiptų maršų ir aikštelių specialiojo ugdymo vaikų įstaigose (akliems, silpnaregiams ir protiškai neįgaliems) – 1,50 (1,80) m;

221.5. balkonų ir lodžijų iki 30 m aukščio Statiniuose – 1,0 m;

221.6. balkonų ir lodžijų daugiau kaip 30 m aukščio Statiniuose – 1,10 m;

221.7. perėjų, galerijų, terasų – 1,20 m;

221.8. nenaudojamo stogo parapetų, tvorelių – 0,60 m.

222. Ikimokyklinio ugdymo įstaigų pastatuose, bendrojo lavinimo mokyklose bei kitokios paskirties vaikų įstaigų pastatuose, kuriuose gali lankytis vaikai, neleidžiama įrengti aptvarų, turėklų, baliustradų su horizontaliu dalijimu, o vertikalaus dalijimo beklūtis tarpas turi būti ne didesnis kaip 0,10 m. Specialiojo vaikų ugdymo įstaigų pastatuose (akliems, silpnaregiams ir protiškai neįgaliems vaikams) turi būti įrengiami ištisiniai arba tinklo turėklai.

223. Išoriniai laiptai ar jų dalys ir aikštelės turi turėti aptvarus, jeigu jų aukštis nuo žemės paviršiaus yra 0,45 m ir daugiau.

224. Langai ar kitos angos turi turėti aptvarus ar kitokias apsaugas nuo kritimo priemonės, jeigu tokių angų apačios aukštis nuo grindų yra mažesnis už tai Statinių grupei nurodytą aptvarų, turėklų ar baliustradų aukštį. Stiklinės durys, pertvaros ar vitrinos turi būti apsaugotos nuo galimo susidūrimo, įrengiant saugos priemones ar įspėjamuosius ženklus.

225. Žmonių judėjimo keliams nustatomi tokie patys žmonių saugos reikalavimai, kaip ir evakavimo keliams. Darbo, poilsio ir panašiose vietose neturi būti jokių išsikišusių konstrukcijų ar jų elementų, aštrių ar pjaunančių briaunų, kitokių žmones galinčių sužeisti ar sužaloti veiksnių. Rekonstruojamuose Statiniuose, kai dėl esamų konstrukcijų ar dėl paveldo apsaugos reikalavimų nėra galimybės visiškai įvykdyti šiame punkte nurodytus žmonių saugos reikalavimus, pavojingos

vietos turi turėti apsauginius įtaisus, įspėjamuosius ženklus ar kitokias (garso, šviesos) priemones, ribojančias ar neleidžiančias prieiti prie pavojingų elementų.

226. Statinio ar jo dalių reikalavimai nustatomi Statinio projekto techninėse specifikacijose A kategorijos techninių specifikacijų-statybos techninių reglamentų ir Statiniui bei jo dalims skirtų standartų pagrindu, o statybos produktų reikalavimai – Statinio projekto techninėse specifikacijose B kategorijos techninių specifikacijų-statybos produktų standartų ir techninių liudijimų pagrindu.

V SKIRSNIS. APSAUGA NUO TRIUKŠMO

227. Visuomeninės paskirties statiniai turi būti suprojektuoti ir pastatyti taip, kad juose ir šalia jų esančių žmonių girdimo triukšmo lygis nekeltų grėsmės jų sveikatai ir atitiktų jų darbui, poilsiui bei miegui būtinas komfortines aplinkos sąlygas [4.10].

228. Šio esminio reikalavimo nuostatos apima apsaugą nuo:

228.1. Statinių išorės aplinkoje ore sklindančio garso;

228.2. gretimose patalpose ore sklindančio garso;

228.3. smūgio garso į perdangas;

228.4. Statinio inžinerinių sistemų skleidžiamo triukšmo;

228.5. aidėjimo trukmės patalpose. Kai kurių visuomeninės paskirties statinių atitvarų garso izoliavimo rodikliai bei garso klasės (akustinio komforto lygiai) reglamentuojami STR 2.01.07:2003 [4.22]. Kitų, šiame Reglamente nepaminėtų, visuomeninės paskirties statinių garso klasės projektuojamos statytojo (užsakovo) pageidavimu.

VI SKIRSNIS. ENERGIJOS TAUPYMAS IR ŠILUMOS IŠSAUGOJIMAS

229. Statinys, jo atitvaros, šildymo, vėdinimo, oro kondicionavimo sistemos turi būti suprojektuoti bei pastatyti taip, kad juos naudojant būtų kuo mažesnės energijos sąnaudos, atsižvelgiant į vietovės klimato sąlygas ir Statinio naudotojų reikmes[4.11].

230. Energijos taupymo ir šilumos išsaugojimo techniniai rodikliai yra susiję su energijos naudojimu:

230.1. patalpoms šildyti;

230.2. patalpoms aušinti;

230.3. patalpų oro drėgmei reguliuoti;

230.4. vandeniui šildyti;

230.5. vėdinti.

231. Energijos naudojimą lemia:

231.1. išorės aplinka;

231.2. vidaus aplinka;

231.3. Statinio projektiniai sprendiniai;

231.4. statybos produktų charakteristikos;

231.5. Statinio naudojimas ir priežiūra;

231.6. energijos rūšis, jos kaina, naudojimo laikas ir didžiausias poreikis.

232. Pagrindiniai energijos taupymo techniniai rodikliai, kurie turi būti nustatomi rengiant visuomeninės paskirties statinių, rekonstruojamų Statinių ir patalpų projektus:

232.1. patalpoms šildyti, aušinti ir drėgmei reguliuoti reikalingas energijos kiekis priklauso nuo:

232.1.1. vidaus sąlygų (komforto reikalavimų) ir šilumos poreikio, įvertinus vidaus šilumos išsiskyrimą;

232.1.2. išorės aplinkos sąlygų (temperatūros, drėgmės, spinduliavimo, vėjo ir kitų);

232.1.3. Statinio atitvarų šilumos izoliacinių savybių;

232.1.4. vandens garų pastate susidarymo ir jų sklidimo atitvarose;

232.1.5. atitvarų laidumo orui;

232.1.6. mažiausios ir didžiausios oro apykaitos, esant natūraliam ar mechaniniam vėdinimui;

232.1.7. atitvaros skaidriųjų elementų ploto, jų išdėstymo ir saulės energijos bei spindulių, susidarantių šešėlių ir numatytų apsaugos nuo saulės priemonių efektyvumo;

232.1.8. atitvarų ir šildymo (aušinimo) dinaminių šiluminių charakteristikų;

232.1.9. šildymo, oro kondicionavimo ar drėkinimo įrenginių efektyvumo, veikimo būdo ir reguliavimo;

232.2. karštam vandeniui buities reikmėms ruošti reikalingas energijos kiekis priklauso nuo:

232.2.1. suvartojamo vandens kiekio;

232.2.2. vandens temperatūros pokyčio jį šildant;

232.2.3. šildymo įtaisų ir siurblių efektyvumo;

232.2.4. energijos, reikalingos automatinėms kontrolės sistemoms, elektromagnetiniams vožtuvams ir pan. kiekio;

232.2.5. energijos nuostolių paskirstymo akumuliacijos įrenginiuose;

232.3. vėdinimui reikalingos energijos kiekis priklauso nuo:

232.3.1. oro apykaitos;

232.3.2. vėjo ir natūralios traukos poveikio;

232.3.3. Statinio sandarumo orui;

232.3.4. vėdinimo įrangos efektyvumo;

232.3.5. vėdinimo sistemų naudojimo;

232.3.6. šilumos rekuperacijos įtaisų;

232.3.7. atveriamų langų ir durų ploto.

233. Energijos taupymas ir šilumos išsaugojimas gali būti reguliuojamas šiais penkiais būdais:

233.1. nustatant atitvaroms naudojamų statybos produktų reikalavimus (jų šiluminę varžą, vandens garų sklaidimo varžą, infraraudonuosius spindulius atspindinčio sluoksnio emisiją);

233.2. nustatant atitvarų ir Statinio inžinerinių sistemų įrenginių charakteristikų reikalavimus (pvz., sienų, stogų, durų ir langų šilumos laidumo, durų ir langų sandarumo, katilų, ventiliatorių, aušinimo įrenginių efektyvumo);

233.3. nustatant Statinio ar Statinio inžinerinių sistemų naudojimo charakteristikų reikalavimus (pvz., savitųjų šilumos nuostolių, Statinio laidumo orui, oro apykaitos, šildymo ar aušinimo sistemos bendrojo efektyvumo);

233.4. nustatant Statinio inžinerinių sistemų energetinės galios reikalavimus (pvz., metinį šiluminės energijos kiekį, reikalingą pastato patalpoms šildyti ir (ar) aušinti iki numatytos temperatūros, atsižvelgiant į vidaus šilumos išsiskyrimą ir patenkantį saulės energijos kiekį);

233.5. nustatant Statinio inžinerinėms sistemoms tiekiamos energijos galios reikalavimus, siekiant nustatyti sistemų naudojimo savybes ir jų efektyvumą (pvz., šildymo ir (arba) aušinimo energijos sunaudojimą), atsižvelgiant į energijos šaltinio ypatybes ir jo kainą.

234. Siekiant reguliuoti energijos naudojimą 233 punkte nurodytais būdais, nustatomi Statinio ar jo dalių reikalavimai, kurie turi būti susiję su statybos produktų charakteristikomis, atsižvelgiant į naudotojų poreikius:

234.1. kambarių ir kitų patalpų šilumos reikmės, atsižvelgus į visus būtinus komforto reikalavimus žiemos bei vasaros sąlygomis;

234.2. nustačius vidaus oro kokybės ir vėdinimo reikmes;

234.3. apskaičiavus prognozuojamą suvartoti karšto vandens kiekį buities reikmėms.

235. Visuomeninės paskirties statinių reikalavimai bei jų naudotojų poreikiai pateikiami šiame Reglamente, STR 2.09.02:1998 [4.18], HN 42:1999 [4.34] ir kituose čia nenurodytuose normatyviniuose dokumentuose, nustatančiuose reikalavimus atskiroms visuomeninės paskirties statinių grupėms.

236. Šiluminiai techniniai reikalavimai visuomeninės paskirties statinių atitvaroms projektuoti nustatyti STR 2.05.01:1999 [4.15] ir STR 2.01.03:2003 [4.12].

237. Visuomeninės paskirties statinių elektros sistemų projektavimo ir įrengimo reikalavimai nustatyti Elektros įrenginių įrengimo taisyklėse [4.61].

238. Statinio ar jo dalių reikalavimai nustatomi Statinio projekto techninėse specifikacijose A kategorijos techninių specifikacijų-statybos techninių reglamentų ir Statiniui bei jo dalims skirtų standartų pagrindu, o statybos produktų reikalavimai – Statinio projekto techninėse specifikacijose B kategorijos techninių specifikacijų-statybos produktų standartų ir techninių liudijimų pagrindu.

VI SKYRIUS. STATINIO PASKIRTIES REIKALAVIMAI. PAGRINDINIŲ PATALPŲ IŠPLANAVIMAS

239. Ikimokyklinio ugdymo įstaigų pastatuose gali būti įrengiami baseinai, kurių baseinų vonios turi būti ne mažesnės kaip 3,0x3,0 m, o gylis – 0,6-0,8 m. Baseinų įranga turi atitikti HN 109:2001 reikalavimus [4.39].

240. Kiti ikimokyklinio ugdymo įstaigoms keliami reikalavimai nurodyti HN 75:2002 [4.41].

241. Rengiant bendrojo lavinimo mokyklų projektus, būtina laikytis HN 21:1998 [4.31] reikalavimų. Esant kompiuterizuotam kalbų mokymui, patalpų plotai turi būti skaičiuojami pagal HN 32:1998 [4.32].

242. Internatinėms mokykloms specialiųjų poreikių vaikams keliami reikalavimai nurodyti HN 111:2001 [4.40], profesinio mokymo įstaigoms – HN 102:2001 [4.38], vaikų vasaros sveikatingumo stovykloms – HN 79:1998 [4.53].

243. Viešbučių paskirties pastatams keliami reikalavimai nurodyti Turizmo įstatyme [4.2], HN 118:2002 [4.60], paslaugų paskirties – HN 71:2003 [4.50], HN 117:2002 [4.59].

244. Gydomo įstaigų patalpų plotai ir reikalavimai nurodyti HN 47-1995 [4.27], HN 74-1998 [4.33], HN 65:2001 [4.48], HN 66: 2000 [4.49], HN 77:2002 [4.52], HN 82:2000 [4.55], HN 100:2000 [4.56], HN 108:2001 [4.58], maisto prekių prekybos bei maitinimo įmonių – HN 15:2003 [4.28], HN 25:1998 [4.44].

245. Kiekviename visuomeninės paskirties statinio aukšte turi būti įrengiami tualetai. Vyrams ir moterims turi būti įrengiami atskiri tualetai, neatsižvelgiant į darbuotojų ar lankytojų skaičių. Kiekviename tualetų kambaryje turi būti įrengiami praustuvai ir rankų džiovintuvas (arba įrenginys vienkartiniam rankšluosčiams) [4.30]. Tualetai gali būti ne toliau kaip 50 m nuo labiausiai nutolusios nuolatinės žmonių buvimo vietos (patalpos). Atviruose (stogu neuždengtuose) visuomeninės paskirties statiniuose šis mažiausias atstumas gali būti padidinamas iki 100 m. Moterų asmeninės higienos kabinos (bidė arba higieniniai dušai) turi būti įrengiamos, jeigu Statinyje dirba (gyvena) daugiau kaip 14 moterų. Viešieji tualetai turi būti įrengiami vadovaujantis HN 55- 2001 [4.37].

246. Vienos tualetų kabinos matmenys turi būti ne mažesni kaip 1,2 x 0,8 m², o kabinos su bidė – 1,8 x 1,2 m². Sanitarinių prietaisų skaičius bendruoju atveju, jeigu kitaip nenustatyta higienos normose, turi būti ne mažesnis kaip:

10 lentelė

Įrenginio pavadinimas	Vyrų ne daugiau kaip	Moterų ne daugiau kaip
1 unitazas	18	12
1 pisuaras	18	-
1 bidė (higieninis dušas)	-	14

247. Kiekviename Statinio aukšte turi būti ne mažiau kaip vienas tualetas su atskiru įėjimu, pritaikytas žmonėms su negalia [4.14]. Žmonėms su negalia pritaikytos kabinos turi būti įrengiamos ir vyrų, ir moterų tualetuose su bendru įėjimu.

248. Rūkymo patalpos Statiniuose turi būti įrengiamos atskirai nuo bet kokios kitos paskirties patalpų. Atviros rūkymo vietos turi būti įrengtos taip, kad per jas nereikėtų vaikščioti

nerūkantiems žmonėms. Rūkymo vietos ir patalpos turi turėti mechaninį vėdinimą, jų apdailai turi būti naudojami ne žemesnės kaip A2-s1, d0 degumo klasės statybos produktai, jų plotas turi būti ne mažesnis kaip 6 m².

249. Naujai statomuose visuomeninės paskirties statiniuose 250 punkte nurodytais atvejais turi būti įrengiami ne mažiau kaip du liftai. Liftų įrengimo reikalavimai nustatyti techniniame reglamente „Liftai“ [4.62]. Iki 13,2 m aukščio Statiniuose (aukštį skaičiuojant nuo pirmo aukšto grindų lygio iki viršutinio aukšto grindų lygio), kuriuose numatomas ne didesnis kaip 100 žmonių (lankytojų) skaičius, gali būti įrengiamas vienas liftas.

250. Liftai turi būti įrengiami:

250.1. 2 aukštų ir aukštesniuose gydymo įstaigų, viešbučių bei motelių Statiniuose;

250.2. 3 aukštų ir aukštesniuose kitų grupių Statiniuose, kuriuose gali būti 100 ir daugiau lankytojų per parą;

250.3. aukštesniuose kaip 13,2 m aukščio, skaičiuojant nuo pirmo aukšto grindų lygio iki viršutinio (išskyrus techninį) aukšto grindų lygio, Statiniuose. Įrengiant patalpas esamų statinių pastogėse, liftai gali būti neįrengiami.

251. Ne mažiau kaip vienas liftas turi būti pritaikytas žmonėms su negalia [4.14], taip pat vieno iš liftų (gali būti ir krovininis) kabina turi būti ne trumpesnė kaip 2,1 m, kad būtų galima pervežti žmogų neštuvuose. Jei visuomeninės paskirties statinyje įrengiami liftai, iki žemiausio lifto sustojimo vietos turi būti įrengti pandusai ar įrenginiai, skirti neįgaliesiems pasikelti, atitinkantys STR 2. 03.01:2001 [4.14] reikalavimus. Jei naujai statomuose Statiniuose liftai neįrengiami, tokie pandusai ar įrenginiai, skirti neįgaliesiems pasikelti, turi užtikrinti galimybę neįgaliesiems pakilti į paskutinį Statinio aukštą. Įrenginių, skirtų neįgaliesiems pasikelti, konstrukcija neturi sumažinti evakuacijos kelių mažiausio pločio bei aukščio.

252. 10 aukštų ir aukštesniuose Statiniuose vienas iš liftų turi būti numatytas ugniagesiams pervežti.

253. Liftų holo plotis turi būti ne mažesnis kaip:

253.1. 1,3 mažiausios iš kabinų ilgio (gylio), kai kabinos išdėstytos vienoje eilėje;

253.2. dvigubas mažiausios kabinos ilgis (gylis), kai kabinos išdėstytos dviejose eilėse, bet ne daugiau kaip 5 m;

253.3. 2,5 m – prieš 2,1 m ir didesnio ilgio (gylio) kabinas.

254. Liftų šachtos ir liftų įrenginių patalpos negali būti šalia mokymo, vaikų žaidimų, poilsio, miegamųjų, darbo patalpų, kabinetų, bet kurios paskirties žiūrovų salių, pasitarimų, konferencijų patalpų, skaityklų ir kitokios paskirties patalpų, kuriose nuolat būna žmonių. Gydymo įstaigose atstumas nuo liftų šachtų ir liftų įrenginių patalpų iki palatų, operacinių, gydytojų ir diagnostikos kabinetų turi būti ne mažesnis kaip 6 m. Šis atstumas gali būti mažinamas, tik numatant specialias triukšmą bei vibraciją mažinančias priemones ir atliekant specialiąją higieninę ekspertizę.

255. Atstumas nuo labiausiai nutolusios patalpos durų iki keleivinio lifto turi būti ne didesnis kaip 60 m.

256. Nustatytas ministerijų, departamentų, kitų valstybės tarnybų ir savivaldybių valdymo įstaigų pastatų, kurių statybai skiriamos valstybės biudžeto lėšos, administracinių bei pagalbinių patalpų plotas turi atitikti Lietuvos Respublikos Vyriausybės 1992 m. lapkričio 18 d. potvarkio Nr. 1112p [4.3] reikalavimus. Nustatant Lietuvos Respublikos Seimo, Lietuvos Respublikos Prezidento, Lietuvos Respublikos Vyriausybės įstaigų, Lietuvos diplomatinių atstovybių patalpų plotus, vadovaujamosi projektavimo užduotimi.

VII SKYRIUS. REIKALAVIMAI APSAUGAI NUO SMURTO, VANDALIZMO IR VAGYSČIŲ

257. Reikalavimai sklypui, priėjimams ir privažiavimams:

257.1. jeigu gyvenamajame pastate įrengiamos visuomeninės paskirties patalpos, sklypas dalinamas į gyvenamąją ir visuomeninę (atvirą), skirtą lankytojams ir darbuotojams, sklypo dalis,

kuriose yra atskiri priėjimai bei privažiavimai. Gyvenamojo pastato visuomeninė (atvira) dalis lankytojams turi turėti tiesioginį ir trumpiausią priėjimą ir privažiavimą iš kelio ar gatvės (aikštės);

257.2. visuomeninės paskirties pastato sklypo išorinė erdvė tarp kelio (gatvės) važiuojamosios dalies krašto ir užstatymo linijos (pastato fasadų) turi būti peržvelgiama nuo kelio (gatvės), nuo pastato, per pastato langus, balkonus, lodžijas.

258. Reikalavimai pastatui:

258.1. įėjimų į visuomeninės paskirties pastatus lauko durų neturi slėpti želdiniai ir priestatai; neturi būti nišų ar kitų vietų slėptis ar kliūčių matyti įėjimo duris iš toliau;

258.2. įėjimai ir erdvė už įėjimo durų įstaigos darbo metu turi būti nuolat apšviesta natūralia ar dirbtine šviesa. Dirbtinis apšvietimas turi būti įjungiamas automatiškai;

258.3. iš lauko įėjimai į pastatą ir rūšį, įėjimai į pastogę ir išėjimai ant stogo, į bendruosius kolektorius, technines patalpas arba techninius aukštus turi būti rakinami ir/ar naudojamos techninės priemonės, padedančios kontroliuoti įėjimus (išėjimus);

258.4. švieslangiai, stoglangiai turi būti atidaromi tik iš vidaus;

258.5. jeigu nuo žemės paviršiaus iki balkono ar lodžijos grindų susidaro mažiau kaip 3 m, jie gali būti projektuojami tik su specialiomis apsaugos priemonėmis. Kiti balkonai ir lodžijos turi būti projektuojamos taip, kad nesusidarytų galimybė iš bendrų namo patalpų ar kitų patalpų laisvai pereiti į kitos patalpos balkoną (lodžiją);

258.6. stogai turi būti projektuojami taip, kad nuo jų nusileisti į viršutinių aukštų balkonus ar lodžijas be specialios įrangos būtų neįmanoma, jeigu priešgaisriniai reikalavimai nenumato kitaip.

VIII SKYRIUS. BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

259. Jei visuomeninės paskirties statinių, nenurodytų 1-ame priede, projektavimui nepakanka šiame Reglamente pateiktų reikalavimų, jų projektams rengti gali būti naudojami tarptautiniai ar užsienio valstybių (nacionaliniai) normatyviniai statybos techniniai dokumentai, pritarus Lietuvos Respublikos aplinkos ministerijai pagal STR 1.01.05:2002 [4.4] nustatytą tvarką.

260. Asmenys, pažeidę šio Reglamento reikalavimus, atsako Lietuvos Respublikos įstatymų ir kitų teisės aktų nustatyta tvarka.

VISUOMENINĖS PASKIRTIES PASTATŲ SĄRAŠAS

1. Viešbučių paskirties pastatai: viešbučiai, moteliai, svečių namai.
 2. Administracinės paskirties pastatai: valstybės ir savivaldybių valdymo įstaigų, prokuratūrų, teismų, kitų įstaigų ir organizacijų administraciniai pastatai, ambasadų, bankų, pašto, biržų, darbo biržų, draudimo įstaigų, biurų advokatų, notarų, antstolių kontorų, informacijos centrų ir kiti pastatai.
 3. Prekybos paskirties pastatai: parduotuvės, parduotuvės-operatorinės, vaistinės, knygynai, prekybos paviljonai, palapinės, kioskai ir kiti pastatai.
 4. Paslaugų paskirties pastatai: pirtys, grožio salonai, skalbyklos, taisyklos, remonto dirbtuvės, priėmimo-išdavimo punktai, autoservisai, plovyklos, laidojimo namai, krematoriumai ir kiti pastatai.
 5. Maitinimo paskirties pastatai: valgyklos, restoranai, kavinės, barai ir kiti pastatai.
 6. Transporto paskirties pastatai: oro uosto, jūros ir upių laivyno, geležinkelio ir autobusų stočių pastatai, muitinių, transporto bilietų, kelionių, turizmo agentūrų ir kiti pastatai.
 7. Kultūros paskirties pastatai: teatrai, kino teatrai, kultūros namai, klubai, bibliotekos, muziejai, archyvai, parodų rūmai, planetariumai, radijo ir televizijos ir kiti pastatai.
 8. Mokslo paskirties pastatai: institutai ir mokslinio tyrimo įstaigos, observatorijos, meteorologijos stotys, laboratorijos (išskyrus gamybines laboratorijas), bendrojo lavinimo, profesinės ir aukštosios mokyklos, vaikų darželiai, lopšeliai ir kiti pastatai.
 9. Gydomo paskirties pastatai: ligoninės, klinikos, poliklinikos, sanatorijos, reabilitacijos centrai, specialiųjų įstaigų sveikatos apsaugos pastatai, gydyklų pastatai, medicininės priežiūros įstaigų slaugos namai, veterinarijos gydyklų ir kiti pastatai.
 10. Poilsio paskirties pastatai: turizmo centrai, poilsio namai, jaunimo nakvynės namai, kempingų pastatai, kaimo turizmo pastatai, medžioklės nameliai ir kiti pastatai.
 11. Sporto paskirties pastatai: sporto salių, teniso kortų, baseinų, čiuožyklų, jachtklubų, šaudyklų, stadionų, maniežių ir kiti pastatai.
 12. Religinės paskirties pastatai: bažnyčios, cerkvės, koplyčios, sinagogos, maldos namai, katedros ir kiti pastatai.
-

VISUOMENINĖS PASKIRTIES STATINIŲ COKOLINIUOSE AUKŠTUOSE IR RŪSIUOSE LEIDŽIAMŲ ĮRENGTI PATALPŲ SĄRAŠAS

Rūšiai

1. Šilumos punktai, vandentiekio ir nuotekų siurblynės, vėdinimo ir oro kondicionavimo įrangos patalpos, inžinerinių sistemų ir pastato technologinių įrenginių valdymo patalpos, liftų, eskalatorių įrangos ir valdymo patalpos.
2. Vestibiuliai, turintys išėjimą į lauką per pirmą aukštą, drabužinės, tualetai, moterų higienos patalpos, prausyklos, dušinės, persirengimo patalpos, rūkomieji.
3. Inventoriaus ir sandėliavimo patalpos (išskyrus patalpas degioms ir lengvai užsiliepsnojančioms medžiagoms laikyti).
4. Maisto prekių parduotuvių, ne maisto prekių (ne didesnio kaip 400 m² prekybos ploto) parduotuvių (išskyrus lengvai užsiliepsnojančių prekių ir degių skysčių parduotuves ar jų skyrius), stiklo taros supirktuvių, konteinerių ir valymo inventoriaus patalpos.
5. Maitinimo įmonių patalpos.
6. Sanitarinės švaryklos, dezinfekavimo patalpos, darbo saugos patalpos, skalbinių patalpos, ligonių asmeninių daiktų saugojimo patalpos, laikino numirėlių laikymo patalpos, iškrovimo ir pakrovimo patalpos, išpakavimo patalpos, gipso, marmitinių vežimėlių laikymo ir plovimo patalpos, radioaktyvių atliekų ir užterštų drabužių laikymo patalpos, lovų ir sterilizacijos aparatūros dezinfekavimo patalpos, gydomojo purvo laikymo, regeneravimo ir pašildymo patalpos, paklodžių, drobių ir brezento skalbyklos ir džiovyklos, kompresorinės.
7. Drabužių valymo ir lyginimo patalpos, drabužių ir avalynės džiovyklos, skalbyklos.
8. Specialiųjų mokslų su specialia įranga laboratorijos ir auditorijos.
9. Dirbtuvės (išskyrus mokymo įstaigų ir pataisos darbų įstaigų dirbtuves).
10. Buitinio aptarnavimo įmonių priėmimo punktai, fotoateljė, lankytojų patalpos, demonstravimo salės, laboratorijos, fotografavimo patalpos, nuomos punktai, šeimos iškilmių patalpos.
11. Radijo transliavimo patalpos, kino ir fotolaboratorijos, uždarų sistemų televizijos patalpos.
12. Tirai, šaudyklos, sporto ir treniruočių patalpos (be žiūrovų tribūnų), sporto inventoriaus patalpos, stalo teniso žaidimo patalpos, biliardinės, žaidimo kėgliais patalpos.
13. Knygų, archyvų saugyklos, medicinos archyvų patalpos gydymo įstaigose.
14. Kino teatrai arba jų salės ne daugiau kaip 300 žiūrovų vietų, parodų salės, suaugusiųjų laisvalaikio pomėgių užsiėmimo patalpos, fojė.
15. Žaidimo automatų, stalo žaidimų patalpos, repeticijų salės (esant ne didesniai kaip 100 lankytojų skaičiui kiekvienoje), su sąlyga, kad sienų ir lubų apdaila būtų iš ne žemesnės kaip A2-s1, d0 degumo klasės statybos produktų.
16. Scenų, estradų ir arenų triumai, orkestrinės (duobės), orkestro vadovų ir muzikantų patalpos.
17. Ne daugiau kaip 50 šokančiųjų porų diskotekų salės.
18. Makulatūros surinkimo ir supakavimo patalpos.
19. Bagažo saugojimo patalpos, bagažo iškrovimo ir rūšiavimo patalpos. 20. Automobilių stovėjimo aikštelės.

Cokoliniai aukštai

1. Visos patalpos, kurias leidžiama įrengti rūsiuose.

2. Informacijos ir registravimo patalpos, bilietų pardavimo ir kitokios kasų patalpos, kelionių agentūros, ligonių išrašymo patalpos, centrinės skalbinių patalpos.
 3. Tarnybinės ir raštinės patalpos.
 4. Baseinai, uždaros čiuožyklos be tribūnų žiūrovams.
 5. Kopijavimo ir reprodukovimo patalpos.
 6. Registravimo salės.
 7. Sauso garo pirtys. Cokoliniuose aukštuose, kurių grindų lygis yra žemiau negu šaligatvis – 0,5 m ir mažiau, gali būti visokios patalpos, išskyrus ikimokyklinio ugdymo vaikų patalpas, mokymo įstaigų klases, palatas, gydymo kabinetus, operacines, gimdyklas, procedūrines, gydytojų kabinetus, gyvenamuosius kambarius.
-

STATINIŲ IŠDĖSTYMO SKLYPE REIKALAVIMAI

1. Statiniai turi būti išdėstomi sklype taip, kad nebūtų pažeisti gretimų sklypų savininkų ar naudotojų teisėti interesai. Nustatomi šie mažiausi atstumai nuo statinių iki gretimų sklypo ribos bei kiti reikalavimai:

1.1. visuomeninės paskirties statinių iki 8,5 m aukščio – ne mažesnis kaip 3,0 m. Aukštesniems visuomeninės paskirties statiniams šis atstumas didinamas 0,5 m kiekvienam papildomam statinio aukščio metrui. Šis atstumas gali būti sumažintas, jei gautas gretimų sklypo savininko sutikimas raštu;

1.2. ne visuomeninės paskirties inžinerinių statinių, esančių sklype, išskyrus sklypo aptvarus – ne mažesnis kaip 1,0 m. Šis atstumas gali būti sumažintas, gavus gretimų sklypo savininko sutikimą raštu;

1.3. statant naujus visuomeninės paskirties statinius turi būti išlaikomi gretimuose sklypuose esantiems ar statomiems pastatams atitinkamuose teisės aktuose tos paskirties pastatams nustatyti insoliacijos ir natūralaus apšvietimo reikalavimai. Rekonstruojant visuomeninės paskirties statinius gretimų sklypų pastatų insoliacija ir natūralus apšvietimas negali pablogėti.

2. Bet kuriuo atveju turi būti išlaikomi priešgaisriniai atstumai tarp statinių, nustatyti šio priedo 1 lentelėje. Jei nėra galimybės išlaikyti šių atstumų, jie gali būti sumažinti, gavus Aplinkos ministerijos pritarimą, numatant projekte atitinkamas kompensacines priemones (priešgaisrines sienas, ekranus ir pan.). Kai pastatai sublokuojami ant sklypo ribos, jie turi būti atskiriami išsienėmis 1 tipo priešgaisrinėmis sienomis, kurios turi būti pastatytos per visą pastato aukštį ir turi neleisti gaisrui išplisti iš vieno pastato į kitą, sugriuvus pastato konstrukcijoms iš gaisro židinio pusės. Priešgaisrinės sienos įrengiamos, vadovaujantis STR 2.01.04:2004 [4.13] reikalavimais.

3. Šio priedo 1 punkte reglamentuoti atstumai nuo statinių taikomi ir bet kurioms pastatų bei inžinerinių statinių išsikišančioms konstrukcijoms.

4. Minimalūs priešgaisriniai atstumai tarp visuomeninės paskirties statinių bei kitos paskirties pastatų, esančių sklype ar už jo ribų, pateikiami 1 lentelėje.

1 lentelė

Minimalūs priešgaisriniai atstumai tarp visuomeninės paskirties statinių bei kitos paskirties pastatų

Visuomeninės paskirties statinių bei kitos paskirties pastatų ugniai atsparumo laipsnis	Atstumas, m, iki visuomeninės paskirties statinių bei kitos paskirties pastatų, kurių ugniai atsparumo laipsnis		
	I	II	III
I	6	8	10
II	8	8	10
III	10	10	15

Pastabos:

1. Atstumas tarp visuomeninės paskirties statinių ir kitos paskirties pastatų – atstumas tarp jų išorinių sienų. Jei visuomeninės paskirties statiniuose ar kitos paskirties pastatuose yra išsikišančių daugiau kaip 1 m konstrukcijų, pagamintų iš E ar F degumo klasių statybos produktų, atstumas skaičiuojamas tarp šių konstrukcijų išsikišusių dalių.

2. Priešgaisriniai atstumai tarp visuomeninės paskirties statinių (tarp jų ir pastatų skirtinguose sklypuose) gali būti neišlaikomi, kai jų užstatymo plotas, įvertinant ir neužstatytą žemės plotą tarp jų, neviršija tos paskirties statiniams nustatyto gaisrinio skyriaus ploto [4.13].

3. Priešgaisriniai atstumai tarp visuomeninės paskirties statinių ir kitos paskirties pastatų gali būti neišlaikomi, jei tie pastatai atribojami priešgaisrinėmis REI-M 180 sienomis, kurios statomos pagal didesnio iš besiribojančių pastatų kontūrus.

4. Atstumą tarp visuomeninės paskirties ir kitos paskirties statinių sienų (išskyrus atstumus iki III ugniai atsparumo laipsnio statinių), kuriuose nėra langų, leidžiama sumažinti 20 %.

5. Atstumą nuo dviejų aukštų ar aukštesnių III ugniai atsparumo laipsnio karkasinių bei skydinių pastatų ir pastatų, kurių fasadų danga iš E, F degumo klasių statybos produktų, arba pastatų, turinčių $F_{ROOF}(t_1)$ klasės stogus, privaloma padidinti 20 %.

6. Atstumas tarp I ugniai atsparumo klasės pastatų gali būti mažesnis negu 6 m, jei aukštesniojo pastatų siena, esanti prieš kitą pastatų, yra priešgaisrinė 1 tipo (žr. STR 2.01.04:2004 [4.13]).

Papildyta priedu:

Nr. [D1-390](#), 2005-08-05, Žin., 2005, Nr. 96-3612 (2005-08-09), i. k. 105301MISAK00D1-390

Pakeitimai:

1.

Lietuvos Respublikos aplinkos ministerija, Įsakymas

Nr. [D1-422](#), 2004-08-03, Žin., 2004, Nr. 125-4519 (2004-08-10), i. k. 104301MISAK00D1-422

Dėl Lietuvos Respublikos aplinkos ministro 2004 m. vasario 27 d. įsakymo Nr. D1-91 "Dėl statybos techninio reglamento STR 2.02.02:2004 "Visuomeninės paskirties statiniai" patvirtinimo" pakeitimo

2.

Lietuvos Respublikos aplinkos ministerija, Įsakymas

Nr. [D1-390](#), 2005-08-05, Žin., 2005, Nr. 96-3612 (2005-08-09), i. k. 105301MISAK00D1-390

Dėl Lietuvos Respublikos aplinkos ministro 2004 m. vasario 27 d. įsakymo Nr. D1-91 "Dėl statybos techninio reglamento STR 2.02.02:2004 "Visuomeninės paskirties statiniai" patvirtinimo" pakeitimo

3.

Lietuvos Respublikos aplinkos ministerija, Įsakymas

Nr. [D1-72](#), 2006-02-13, Žin., 2006, Nr. 22-711 (2006-02-21), i. k. 106301MISAK00D1-72

Dėl Lietuvos Respublikos aplinkos ministro 2004 m. vasario 27 d. įsakymo Nr. D1-91 "Dėl statybos techninio reglamento STR 2.02.02:2004 "Visuomeninės paskirties statiniai" patvirtinimo" pakeitimo